

POČITNIŠKO BRANJE

Poučne zgodbe za dušo, modrosti življenja

MEDVED IN ZAJEC

Nekega dne sta se v gozdu srečala medved in zajec. Zajec se je medvedu hvalil, kako hiter in uren je. Medvedu pa je šlo zajčevo hvaljenje na živce, zato je skočil proti njemu, a zajec je urno odskočil. Medved je bil jezen nanj in odločil se je, da se mu maščuje. Naredil je bojni načrt. Skopal je luknjo in jo pokril z listjem, mahom, s šibjem in kamenčki. Nato je odšel v gozd iskat zajca, da ga povabi na večerjo. Mislil si je: »Zajec bo šel po stezici in padel v jamo, ki sem mu jo skopal.« Taval je po gozdu in iskal zajca. Hodil je in hodil, dolgouhca pa ni našel. Že se je hotel napotiti proti votlini, ko mu je kar naenkrat nasproti priskakljal zajec. Medved mu je rekel, da ga povabi na večerjo in da želi, da se pobotata. Zajec je priznal, da ne pozna poti do njegove votline ga prosil, da ga pospremi. Medved je bil presenečen. Odpravila sta se na pot. Pred votlino se je medvedu udrlo in padel je v jamo. Šele takrat se je spomnil, da je bila to past za zajca. Zajec pa se mu je zasmejal in rekel: »Ves čas sem te pri delu opazoval in vedel sem, kaj nameravaš. Sedaj pa imaš to, kar si zaslužil.« Odskakljal je nazaj v gozd, medveda pa je pustil v jami.

Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Matija Peneš, 7. A

2

ZELENA LIPA

Na nekem travniku sta stala hrast in majhna lipa. Nista si bila ravno pogodu. Hrast se oglasi: »Ti, mala lipa, s tabo ni nič koristi. Najraje bi videl, da te kar posekajo!« Lipa pa odgovori: »Ali ne veš, da sem simbol slovenskega naroda? Mlada sem še.« Hrast se je zamislil in zašumel: »Zaniččččssssiiiiiiii!« Lipa se je zamislila in pomislila: »Vse se ti bo še vrnilo, preklet bodi hrast!« Po gozdu okoli travnika se je razvedelo, da lubadar uničuje drevesa. Naselil se je tudi v hrast. Mogočni hrast tega ni čutil in čez leto, ko je lipa že cvetela in spustila semena, je bilo zanj že prepozno. Takrat je zapihal močan veter in zlomil hrast. Odmrl je, iz njegovega štora pa je zrastle prelepa mlada lipa.

NAUK: Vse slabo se vrne.

Jakob Dolhar, 7. A

NAROBE PRAVLJICA

Nekoč, pred davnimi časi, je v daljni vasi živela v majhni in stari bajti revna deklina. Neko jutro se je odločila, da gre iskat delo, da bi zaslužila nekaj denarja. Vzela je staro culo, vanjo dala kos kruha in steklenico vode iz potoka. Šla je od vasi do vasi in spraševala po delu. Ko je bila že utrujena, je na cesti srečala mladeniča. Videti je bil bogat, zato je rekla: »Mladi mož, zelo sem revna, rada bi kje našla kakšno delo. Ali veš, kje bi ga lahko dobila?« Mladenič ji je odgovoril: »Žal mi je, toda za nobeno delo ne vem, pri sebi pa imam železni prstan, ki izpolni vsako željo.« Mladenič je nekaj tiho zamomljal in deklina je imela v rokah čisto pravo zlato ogrlico. Povedal ji je, da ji bo tudi ta ogrlica izpolnila eno željo. Deklina se je mladeniču zahvalila in odšla naprej. Odločila se je, da se bo pod drevesom ob poti malo odpočila. Nenadoma se ji je približala dobra vila. Rekla ji je: »Če želiš boljše življenje, pojdi na velik hrib, kjer boš zagledala zlata vrata.« Zamahnila je s čarobno palico in v rokah deklina se je pojavil zemljevid. Deklina se ji je zahvalila in takoj odšla naprej. Pot ji je prekrizala grda čarovnica. »Kam pa kam, lepa deklica?« »Iskat grem boljše življenje.« »O, zanimivo. Dala ti bom nasvet. Pojdi v grad čarovnic in čarovnikov, kjer te čaka presenečenje.« Deklina se je takoj odpravila na pot. Ko je prišla do gradu, so jo prijazno sprejeli. Povedala jim je, da ji je čarovnica obljubila presenečenje na gradu. A čarovnik se je le zasmejal in glasno zavpil: »Straža, odpeljite jo v ječo.« »Čarovnica me je pretentala,« je deklina žalostno ugotovila. V ječi je sedel cesar v lepih oblačilih ter drugi ujetniki. Prosil jo je, če jih osvobodi, saj bi se sam prav rad preoblekel v nova oblačila. V zameno pa ji bo podaril obleko, ki jo bo varovala pred mrazom, vročino, poškodbami. Deklina je razmišljala, kako naj se reši. Nenadoma se je spomnila na svojo zlato ogrlico. Zaželela si je, da bi lahko rešila sebe in vse ostale ujetnike. Želja se ji je izpolnila. Med ujetniki sta bila tudi sleparja, ki sta cesarju tkala obleke, ki so jih vsi hvalili, čeprav jih ni nihče videl. Cesarju sta se opravičila in mu obljubila, da bosta odslej opravljala le poštena dela. Cesar jima je obljubil, da ju bo zaposlil na dvori, kjer mu bosta šivala resnične in lepe obleke.

Sedaj so morali najti le pot iz gradu. Nihče te poti ni poznal. Nenadoma so se pojavili pes, mačka in kača. Pokazali so jim pot in vsi so bili rešeni. Iz hvaležnosti je deklina vse živali vzela s seboj in skupaj so nadaljevali potovanje. Čez tri dni so končno prišli na hrib, kjer so bila zlata vrata. Vstopili so in se znašli v

prečudovitem gradu, v katerem so bili škrti, vile, princi, princeze ...

Od takrat dalje deklina ni bila več deklina. Bila je princesa, ki je našla svojega princa in z njim živela srečno do konca svojih dni.

Lucija Bačič, 6. B

ŽELEZNI PRSTAN IZPOLNJUJE ŽELJE

Nekoč sta za devetimi gorami in za devetimi vodami živela kralj in kraljica, ki sta imela zelo lepo hčer. To sem bila jaz. Lepa sem bila kakor prvi sončni žarki, ki zjutraj božajo zemljo. Zato so me klicali Jutranja zarja.

Moja družina je živela v domu sreče, vse dokler ni nekega dne umrla moja mati. Čez tri leta in tri dni se je oče znova poročil. Dobila sem ošabno mačeho, ki je vsak dan ocenjevala, katero dekle v deželi je najlepše.

Minila so še tri leta, jaz pa sem postajala iz dneva v dan lepša. Mačeha je nekega dne ugotovila, da sem celo lepša od nje. Zato me je napodila v gozd med zveri. Toda nobena od njih me ni napadla in tako sem lahko v miru živela med njimi. Nekega dne sem med tekom zagledala veverico, ki je padla z drevesa. Ustavila sem se in jo dala nazaj v mamino gnezdo. Veverica mi je iz hvaležnosti obljubila, da mi bo ostala večno zvesta in da mi bo vedno pomagala, če bom v težavah. Tekla sem naprej in prišla do potoka. Zagledala sem ribo, ki jo je voda naplavila na kopno. Vrnila sem jo v potok in tudi riba mi je obljubila zvestobo. Preskočila sem potok in tekla naprej. Ko sem prišla do gozda, sem opazila kačo, ki se je zagozdila v blatu in ni mogla iz njega. Še tretjič sem se ustavila, prijela kačo in jo odnesla na suha tla. Kača mi je v zahvala povedala, da se na drevesu, ki raste sredi trate, sedem ptic krega za železni prstan, ki lahko izpolni vse želje. Tako sem odšla do drevesa, preplašila ptice in vzela železni prstan. Svojo pot sem nadaljevala in kmalu prišla do gradu, od katerega so ostale le še ruševine. Pred njimi sem zagledala obupanega kraljeviča, ki se je brezupno zaljubil vame, takoj ko me je zagledal. Ker sem se tudi sama zaljubila na prvi pogled, sva se kmalu poročila.

Po poroki sem vzela železni prstan, ga trikrat zavrtela in želela, da bi s princem živela v prelepem gradu na lepem otoku. Želja se nama je uresničila. Ko je moja zlobna mačeha to zvedela, je hotela porušiti najin grad, a jaz sem jo spremenila v najgršo žensko na svetu.

Katarina Polšak, 6. A

Naši knjižni junaki

KAKO JE KRJAVELJ MAČKO V VOZ VPREGEL

Nekoč je živel Krjavelj. Bil je zelo čuden možakar in ljudem se je zdelo, da ni čisto pri sebi. Zato se je odločil, da bo odšel iz svoje vasi.

Pripelje se v neko drugo vas, išče gostilno in jo najde na robu vasi. Vstopi v gostilno in reče: »Dober dan. Sem popotnik in prišel sem iz druge vasi daleč stran. Zelo sem izčrpan in lačen.« Nato reče krčmar: »Pa imaš kaj denarja? Izgledaš zelo reven.« »Imel bi ga, če ga ne bi vsega dal za mačko,« reče Krjavelj. »Kakšno mačko, povej nam!« pravi nato nek gost za zadnjo mizo. Krjavelj nekaj časa premišljuje, nato pa začne: »No, pa vam bom povedal zgodbo. Živel sem v neki drugi vasi, kjer mi je postalo dolgčas, pa sem se odločil, da bom šel po svetu. Šel sem do kočijaža, pa sem za sto grošev kočijo kupil. Nato pa sem šel na živinski sejem. Tam sem videl mačko, ki je bila velika kot tiger in močna kot lev. Zanj sem dal zadnje krajcarje.« »Prej si pa rekel, da si imel groše,« reče eden od radovednih poslušalcev. Krjavelj pa se ne pusti zmešati. »Imel sem groše, a sem jih zamenjal za krajcarje. No, odpeljal sem mačko domov. Tako je bila težka, da se je cela vas tresla, ko je hodila: COMP! COMP! COMP! COMP! Ko sva prišla domov, sem jo vpregel v voz in se odpeljal.« »Kako pa si jo vpregel, ko je bila tako velika?« vpraša krčmar. Krjavelj mu odgovori: »To je bilo čisto lahko. Kupil sem največjo uzdo, kar se jih je dalo dobiti. Torej, vpregel sem jo in se odpeljal. Vozil sem se zelo dolgo. Vsi ljudje, mimo katerih sem se peljal, so se obračali za mano, ko se je vse treslo in ropotalo: Drrrr! Drrrr! Drrrr! No, pa sem se pripeljal v tole vas in našel vašo gostilno.« »No, pa pojej nekaj, ko si tako dolgo potoval,« reče krčmar. Nato pa se oglasi nek gost: »Kje pa imaš tisto mačko? Pokaži nam jo!« »Tako vam jo pokažem, malo počakajte!« reče Krjavelj. Nato stopi ven in pri sosednji hiši zagleda mačko. Vzame jo in jo nese v gostilno. Vsi jo začudeno gledajo, pa se spomni Krjavelj, da bo kaj kmalu dobil račun in jo hitro pobriše, tako da prav nihče ni opazil, da ga ni več.

Ljudje še nekaj časa gledajo mačko, pa se krčmar obrne in reče: »No, pa jo je pobrisal, ko smo tako zijali v mačko. Lepo nas je za nos potegnil, vendar naj se pazi, če ga še enkrat srečam.«

5

Maks Jovanović, 6. B

KAKO JE KRJAVELJ ODGNAL PONOČNE TATOVE

Krjavelj je spet prosjačil pod vaško lipo, ko prideta mimo dva policaja. Krjavelj prisluhne in sliši kako se pogovarjata. »Spet so se pojavili ponočni tatovi,« pravi eden. Drugi pa ne zaostaja z besedami in precej reče: »Baje so jih videli v tem delu vasi.« Nato se spogledata, kakor bi hotela reči, zdaj pa le napni ušesa, slišala ga bova, Krjavlja.

Krjavelj pristopi in pravi: »O, so se spet pojavili ti pridaniči? Lansko zimo so se spravili name, pa sem jim kmalu pokazal, da se s Krjavljem ni pametno šaliti.« »Si jih odgnal?« vpraša prvi. Krjavelj pa pravi: »Seveda sem jih. O polnoči sem jih odgnal.« Pa pravi drugi policaj: »Brž nama povej, kako si to napravil.«

Usedejo se torej na klop in Krjavelj začne svojo zgodbo: »Bil sem ob enajstih na straži pred palačo...« Pa ga prekine prvi policaj: »Pa si rekel, da je bilo ob polnoči!« »O, saj je bilo ob polnoči, le zgodba se začne ob enajstih!« pravi Krjavelj. Pa spet nadaljuje zgodbo: »No, bil sem ob enajstih na straži, bilo je temno kakor v rogu. Jaz tam čakam, čakam, kar zaslišim šum. Ura, ura je bila že petnajst do polnoči. Prisluhnem bolj natančno, a tokrat ne slišim nič. Ura je bila polnoč, kar vidim, da gredo proti meni tatovi.« »Kako si jih pa videl?« pravita policaja. Krjavelj jima odvrne: »O, saj sem baklo v rokah držal. Pa sem zamahnil s sabljo proti tatovom. Ti so se ustrašili in nekaj jih je takoj popihalo. Nato zamahnem z baklo in tatovi jo popihajo stran.« Policaja pa pravita: »Izvoli krajcar, ker si tako dobro delo storil.«

In Krjavelj je odšel v krčmo, kjer si je za krajcar kupil piva in začel pripovedovati novo zgodbo o tem, kako je mačko vpregel v voz.

Katarina Polšak, 6. A

LILIPUTANEC MED ŠOLARJI

Danes zjutraj sem se zbudil prav dobre volje. Spet sem se podajal raziskovat podzemlje, ko sem zaslišal nenavaden hrup. Proti meni je šla skupina velikanov. Hitro sem se skrila za kamen, ko sem v žepu enega od velikanov zagledal lutko. Skočil sem v žep k njej in sploh nisem utegnil pomisliti na to, kam bom prišel. Velikan me je prinesel v nekakšno dvorano, v kateri je sedelo okrog dvajset velikanov. Mislim, da so bili vsi otroci, a začuda veliki celih sedem ped. V prostoru, v katerega sem prišel, je bil še en veliko večji velikan. No, pravzaprav velikanka! Udarila je po mizi z nekako podolgovato polo papirja, da so me zbolela ušesa. Hrup se je takoj polegel, velikanka pa je začela nekaj razlagati in pisati z neko belo podolgovato stvarjo po zeleni površini, pritrjeni na steno. Pisava se mi zdi čudna, pa tudi jezik je obupen. Opazil sem, da so tudi otroci velikani vneto pisali. Po vseh stenah so bile razstavljene večje površine papirja, na katere so bile pritrjene slike, popisane pa so bile z njihovo pisavo. Nekaterih slik sem se poskusil dotakniti, a sem ugotovil, da mi to preprečuje nekakšna prozorna snov, ki jo držijo nekake palice, postavljene okrog slike.

Katarina Polšak, 6. A

Zjutraj sem vstal in se uredil. Ravno danes sem imel izpit za letečo skodelico. No, takole je bilo:

Z učiteljem sva se dobila na oblaku št. 17. Izročil mi je letečo skodelico, na kateri je bilo napisano moje ime. Pokazal mi je pot in odletela sva. Nenadoma, sem pritisnil gumb USTAVI SE! Na semaforju se je prikazala rdeča luč, a na žalost sem pritisnil napačen gumb in v trenutku sem pristal na čudni rjavi deski, ki je bila poleg neke velikanske ograde s trdo streho. Vstopil sem. V ogradi je bilo 24 velikanov in vsi so si bili različni tako po zunanosti kot po značaju. Nekateri so kričali, drugi so bili mirni. Neka gospa je stala, seveda edina, ostali manjši pa so sedeli. Ta gospa je veliko razlagala in na zeleno steno pisala z belo čarobno palčico. Tudi sam sem prisluhnil razlagi in kmalu ugotovil, da so se pogovarjali o besedah, ki so jim rekli glagoli. Po 10 minutah razlage (odkar sem prišel), se je zaslišalo iz škatle na steni glasno ropotanje. V trenutku so vsi podivjali, stekli na hodnike, ki so bili sicer veliko večji kot naši. Bilo je dovolj prostora za vse. Učiteljica se je usedla na veliko desko in si oddahnila. Sam pa sem odšel na sprehod po veliki stavbi, ki se je imenovala šola, no, vsaj tako sem slišal med uro. Spet je močno zaropotalo in zopet sem odšel v razred, a tokrat v drugega. Tudi tam je bilo nemirno, ampak ko je učiteljica zavpila, je bil zopet mir. Nenadoma je nekaj čudnega padlo na tla, nekaj dolgega, suhega nekaj, česar se ne da opisati. Pri koncu dneva sem postal že utrujen, saj je bil ta izlet zame zelo naporen. Ko sem odšel iz šole, sem videl svojega učitelja, ki je ravno priletel pome. Brž sem skočil v njegovo skodelico in odšla sva domov. Če povem po resnici, mi je to bilo kar všeč.

Ko sem zgodbo pripovedoval svojim prijateljem, družini in vsem ostalim, so se vsi zelo smejali. Jaz pa sem doživel lepo potovanje, a tudi nevarno, zato si takega potovanja ne želim več ponoviti!

Ines Donoša, 6. A

LAMBERGERJEVA VRNITEV DOMOV

Ko je Lambergar ubil Pegama, so se Dunajčani veselili. Pobral je nagrado in se odpravil domov. Pred njim je bila še dolga pot skozi gozd. Ta gozd je bil sila temačen in zlovešč na pogled. Ko se je Lambergar odpravil vanj, se mu je zdelo, da ga gleda tisoč oči. Stemnilo se je. Krištof si je zakuril taborni ogenj. Naenkrat pa je zaslišal dva glasova, ki sta mu bila znana: »Ne, jutri ga ubijeva, ko bo še zaspan in čemerem!« To sta bila namreč glasova dveh hudičev, ki ju je imel Pegam na glavi. Lambergar je takoj pograbil meč in sekal v temo. Naenkrat sta se mu dve glavi zakotalili k nogi. Bil je presenečen (hudičevi sta bili).

Ker je bil v pripravljenosti, vso noč ni spal. Končno se je zdaniło. Lambergar se je odpravil naprej. Prišel je na Kranjsko. Ko je bil že na koncu gozda, tik pred svojim gradom, mu je korak zastal. Pred njegovim gradom je bilo polno vitezov, na sredini pa šotor glavnega viteza.

Bil je šokiran in se skril v jamo pod drevesom. Začel je kovati načrt. Domislil si je, da bo posekal drevo ter izkopal rov. Na drevo je privezal vrv, ki jo bo potegnil, ko bo čas za to. Ker so bili vitezi močno oboroženi, je sklenil, da bo ta rov skopal pod šotor in ko bodo vsi spali, jih bo napadel in nato zbežal na svoj grad.

Dolgo je opazoval viteze in menjavo straže. Ko je šel nek stražar v gozd po hrano, ga je Krištof udaril s palico in mu vzal obleko. Na misel mu je prišla še boljša ideja. Preoblekel se bo v njihovega viteza in tako mirno mimo njih odjezdil proti svojemu gradu.

In to je bil tudi storil! Nihče ga ni ustavil, ničesar vprašal. Pozdravil je stražo in s svojim konjem odjezdil naprej. šele kasneje se je zavedal, da toliko vitezov res ne bi mogel ubiti. Tako se je naš pogumni vitez vrnil na grad in proslavljali so njegovo vrnitev. Še posebno vesela ga je bila njegova mati, saj se je vrnil živ, predvsem pa je bila ponosna nanj, ker je upošteval njene nasvete. Vedela je, da bodo sedaj tudi prebivalci Dunaja lahko mirno spali, saj nimajo več nobenega takega viteza, kot je bil Pegam.

PO KONČANI SODBI SEM PONOVRNO OBISKAL VIŠNJO GORO

Nekega dne sem se odločil, da grem v Višnjo Goro. Prišel sem ravno po končani sodbi, ki so jo izrekli Lukežu Drnulji in njegovemu kozlu Liscu. Nekateri še kar niso mogli razumeti obsodbe, zato so se pripravili.

Vstavil sem se in prisluškoval njihovemu pogovoru. »Ali misliš, da je bila sodba res pravična?« je vprašal prebivalec Višnje Gore. Najprej sem mislil, da je to običajen prebivalec, ampak iz pogovora sem ugotovil, da je župan. Sodnik, ki je bil zraven njega, je odgovoril: »Mislim, da bi morali dati kozlu Liscu še 5 udarcev po senci, da si bo zapomnil, da ne sme krasti.« »Ja, no, mislim tudi, da bi moral uporabiti kvalitetnejšo šibo, da bi bila bolj glasna,« je odgovoril župan. »Kakor koli že, sodbe je konec, druge tožbe se kar kopičijo. Imam še veliko dela, zato moram iti,« je rekel sodnik hitro.

Župan me je zagledal. Njegov pogled me je kar prestrašil. Začel je hoditi proti meni. Čisto sem okamnel. Župan pa je prijazno rekel: »Dober dan, gospod, kako vam lahko pomagam?« Odgovoril sem mu: »Samo Višnjo Goro sem si prišel ogledat. Nisem vedel, da je tukaj potekala tako odmevna sodba. V časopisu sem veliko prebral o njej. Oprostite, če sem vas zmotil, nič hudega nisem hotel.« Župan pa mi je prijazno rekel, da naj si kar ogledam Višnjo Goro, saj je po njegovem mnenju zelo lepa. Ni mi pa pozabil omeniti tudi njihovega polža. Poslovila sva se.

Odšel sem naprej in prišel do hiše, pri kateri sem videl ubogega kozla Lisca, privezanega v kot. Slamorezec je ograjo še povišal, da mu Lisec ne bi pojedel zelenjave, ki jo je ravnokar pobral z vrta. Slamorezec in Lukež sta se pogovarjala in presenečen sem bil, da sta očitno postala že prijatelja. Povedala sta mi, da se jima je kazen zdela pravična.

Kot kaže, so se v Višnji Gori že vsi prebivalci pomirili glede sodbe, saj razen župana in sodnika, ni o njej govoril noben Višnjan več.

ODISEJEVA NOVA PUSTOLOVŠČINA

Odisej in njegovi tovariši so prispeli do Kozjega otoka. Pred otokom so bile čeri kot vojaki v vrstah. V mraku so se videli obrisi gora, na njih pa so se pasle velike živali, za katere niso mogli ugotoviti, kaj so.

Spustila se je noč. Nad gorami je svetila luna. Odisej je postal zamišljen. Tovariši so se le spogledovali, a nihče ni ničesar rekel. Kmalu je k njim pristopil Odisej. »Nekaj vam moram povedati,« je rekel nekoliko omahujoče. »Torej, mislim, da nam Pozejdon še vedno ne da miru. Te čeri se mi ne zdijo naravne, mogoče je, da so tu sirene.« Tovariši so se ob Odisejevi ugotovitvi prestrašeno spogledali. Predlagali so, da se odpeljejo naprej in v veliko začudenje vseh jih je Odisej tokrat poslušal.

Ko so že dvignili sidro, so zaslišali mile zvoke. »Konec je, kaj naj storimo?« je vprašal Odisej. Tovariši so bili tiho. Nenadoma je dva mornarja premamila pesem. Počasi sta se spuščala proti spodnjemu delu ladje. Bilo je grozno. Poskušali so ju zadržati, a zaman. Zvoki so bili močnejši. »Kmalu nas bodo vse premamili ti nežni, lepi zvoki,« je rekel Odisej z nekoliko trepetavim glasom. »Hitro se moramo nečesa domisliti,« so nervozno vpili mornarji. Nekaj časa so bili vsi tiho, nenadoma pa je Odisej vzkliknil: »Našel sem rešitev. Hitro si vsi

zatlačimo v ušesa nekaj trave s površine morja.« Tovariši so ga ubogali. »Hvala, Atena!« je vzkliknil Odisej in se usedel na krov ladje. Ura je bila že skoraj pet zjutraj in prva zarja se je zarisala na nebu. Pogled na to zarjo je bil neverjeten, kot da bi se vrh otoka združeval z žarki. Odiseja je to tako prevzelo, da se je odločil, da se bodo izkrcali na otoku.

Zapluli so v zaliv ter se spretno izmikali čerem. Na otoku so opazili mehko travo, ki pa je bila ponekod že popasena. Tovariši so Odiseju dopovedovali, da to ni dober znak, a Odisej se za njihove besede ni zmenil. Privabljal ga je predvsem vrh gore, kjer je zjutraj videl, kako ga žarki božajo. Napotili so se na goro. Na poti je bilo neverjetno mirno. Tu in tam je bilo slišati šumenje kakšnega majhnega potoka, opazovali so košata drevesa, mehko praprot in travo. Odisejevi tovariši so se med potjo spraševali, zakaj niso srečali nobene od tistih živali, ki so jih videli prejšnji večer. Nezaupljivo so se ozitali naokrog. Nenadoma se je pred njimi pojavilo neverjetno bitje – pol človek pol konj. Bil je dvakrat višji od njih, sredi glave pa je imel pravo grivo. Njegove oči so gledale jezno, njegov obraz pa je bil namrščen. V tem trenutku so pritekli še drugi kentavri. Odisej in njegovi tovariši so bili tako prestrašeni, da se niso niti

upirali, ko so jih kentavri odpeljali v jamo, kjer so domovali. Pustili so jih same, pobeg iz jame pa je bil nemogoč, saj so pred njen vhod postavili stražarje, vhod pa zaprli z velikimi hlodi.

Odisej je začel razmišljati. Vedel je, da jih bodo kentavri pustili brez hrane, čeprav ni razumel njihovega početja. Potem se je domislil načrta. Stražarje bodo omamili z zelišči, ki so jih na poti nabrali. Z baklami v rokah bodo zbežali, ogenj pa jih bo varoval pred kentavri. Šele pozno ponoči so stražarji zaspali. Sami so si zamašili ušesa in začeli odmikali hlod za hlodom. Ker so bili glasni, so se stražarji zbudili, a so jih takoj omamili z zelišči. Zbežali so proti ladji. Čeprav so jim kentavri sledili, so se hitro ustavili, saj so se bali bakel.

Odisej in tovariši so srečno prišli do ladje. Dvignili so jadra in odpluli. Na srečo niso naleteli na sirene in varno so prišli mimo čeri. Pot so nadaljevali do Itake. »Le kaj nas še čaka na poti?« se je spraševal Odisej. »Upam, da nam bo Atena pomagala in nas varovala pred Pozejdom.«

Ana G. Kostanjevec, 7. A

PUSTOLOVŠČINA V OCEANU

Katra in Miško sta letela daleč nad oceanom. Katrin motor je začel pešati. Katra je vsa prestrašena zavpila: »Joj, joj, Mišek, motor se mi bo spet pokvaril!« Miško, ki je spal na udobnem sedežu, se je prebudil. V snu je slišal samo besedi motor, pokvaril. Preplašeno je zacvilil. Stisnil se je k oknu in pogledal navzdol. »Povsod je samo morje, nikjer ni zemlje, midva pa letiva. Če se je res pokvaril motor, bova kmalu pristala v morju!« je Miško prestrašeno lajal.

Katra se je začela počasi spuščati. Motor je postajal vse tišji. Nazadnje sta letela že tako nizko, da so kolesa udarjala ob vodo. Nato se je slišalo le: »Štrbunk!« Katra je pristala na vodi. Motor je čisto odpovedal, avto se je začel potapljati. Na srečo voda ni vdrla v notranjost, saj je Katra dobro tesnila.

Avto se je potapljaj globlje in globlje. Miško je žalostno gledal skozi okno. Videl je veliko zanimivih živali, vendar ga v tistem trenutku niso prav

zanimale. Katra je samo nekaj momljala, a je Miško prav nič ni razumel.

Nekaj časa sta se tako počasi potapljala proti morskemu dnu. Katra je kmalu utihnila. Miško je zavzdihnil, takoj nato pa skočil k oknu. Katra je zadela ob nekaj! Pomislil je, da sta prišla do dna. Vendar je ugotovil, da se premikata. »Kako je to možno,« se je spraševal. Nenadoma sta se začela dvigovati. Kmalu je Miško ugotovil, na čem pravzaprav ploveta. Pristala sta na zgornjem delu podmornice. S Katre je že začela teči voda. Na podmornico je z njene notranjosti zlezal kapitan. Ogledal si je Katro in rekel: »Ni slabo! Morda nam je res pokvarila slike in kamero, ko je priletela na podmornico, a za kaj bo pa že uporabna.« Po kratkem razmisleku je dejal: »Uporabili jo bomo za čoln.«

»Ojoj!« je zavzdihnil Miško. »Sedaj pa še to! Katra pa čoln. Le kaj bodo potem naredili z mano? Psov po navadi ne marajo v čolnih, še manj pa v podmornicah!« Odločil se je, da se bo skrtil pod Katrin sedež. Tedaj pa je zaslišal hrup motorja. Katra je lahko ponovno vzletela. Kapitan se je zelo razburil, saj je njegov novi čoln odletel. Miško je veselo zalajal, Katra pa je zapela. Miško jo je vprašal, kaj se je zgodilo. »Moj motor se je odpočil in malo ohladil v vodi in sedaj je vse v najlepšem redu,« mu je pojasnila. »Saj bi že prej lahko odletela, pa sem raje malo počakala, da sem videla tvoj strah,« je še hudomušno dodala.

Miško pa se je le udobno namestil in veselo zabevskal. Šla sta naprej, novim pustolovščinam naproti.

Ana G. Kostanjevec, 7. A

ROZAMUNDA V KLOŠTRU

Rozamunda kar ni mogla verjeti, kaj ji je naredil zlobni Ostovrhar. Bila je osamljena in je ždela ob oknu noč in dan ter premišljevala in premišljevala. Videla jo je njena mama in jo je skušala pomiriti, vendar ji nikakor ni uspelo. Brala ji je knjige, ji kuhala njene najljubše jedi, a vse je bilo zaman. Zaprta je bila v kloštru in kvačkala pulover, ki sta ga začeli plesti z njeno teto. Sicer je imela prijateljice, ki so jo zelo spoštovale, vendar se Rozamunda zanje sploh ni zmenila. Čez mesec dni pa sta se Ostovrhar in Lejla skregala in Lejla je odšla nazaj v Bosno. Ker je Ostovrhar vedel, da je najlepši, je bil prepričan, da bo Rozamundo dobil nazaj, zato je takoj poslal celo vojsko ponjo. Povejo naj ji, da je bila vse zgolj šala in da jo želi nazaj.

Naslednji dan so vojaki odjezdili. Jahali so več dni in noči, da bi prispeli do kloštra. Med potjo so srečali pevca in mu rekli, naj gre z njimi in pove Rozamundi, da se je vso zgodbo o Lejli samo izmislil. Rozamunda je bila pevčeve novice zelo vesela. Kar skakala je od veselja in povedala, da še ni pripravljena za na pot in da bo odpotovala naslednji dan. Odšla je do nun in jim povedala veselo novico. Odgovorile so ji, da je to njena odločitev, vendar so slutile, da je Ostovrhar govoril resnico glede Lejle in da bo Rozamundo sedaj, ko je ostal brez vsega, samo izkoristil. Rozamunda je začela dvomiti v Ostovrharja in ni vedela, kaj naj stori.

A se je vseeno vrnila nazaj na grad Turjak. Oče je na grad spet povabil veliko snubcev in priredil so veliko zabavo. Najprej je Rozamunda

samo sedela in se dolgočasila, potem pa je opazila nekega mladeniča, ki se je zagledal vanjo. Stopil je k njej in začela sta se pogovarjati. Oče je rekel, da se poznata že iz otroštva, vendar se Rozamunda tega ni spomnila. Odločila se je, da bo Ostovrharju vrnila milo za drago. Z mladeničem sta se bolje spoznala in se kmalu poročila. Na poroko so prišle tudi nune. Ostovrhar pa se je odšel borit v Bosno in nihče ni več ničesar slišal o njem.

DOMIŠLJIJSKA ČASOVNA NEVIHTA

Minilo je tri tedne, odkar je Urška skupaj s povodnim možem izginila v valovih Ljubljane. Da bi se tega dogodka ljudje spomnili, je hotel še ne povsem uveljavljen in spoštovan slikar Apel naslikati ta veličasten dogodek, ko se je na običajno mirni Ljubljani razvil silovit vihar, v katerem je za vedno izginila Urška.

Cel dan je Apel razmišljal, kako bi kar najbolje upodobil viharni ples. Ker mu je manjkalo le še sveže platno, nekaj dodatnih barv, se je napotil v mestno jedro in kupil vse potrebno in si oddahnil v bližnji čajnici. Po napetem pogovoru z neznancem se je odpravil domov po pripomočke in se vrnil na breg Ljubljane. Želel je naslikati kvalitetno sliko, ki jo bo morda prodal odvetniku dr. Francetu Prešernu.

Prav takrat, ko je Apel potegnil prvo črto modro-sivkaste barve po belem platnu, je hudo zapihalo, da mu je odneslo platno v Ljubljano. Še enkrat je zapihalo-tokrat močnejše-od nekje so pridrveli temni oblaki, reka v vodi je pa valove v višini gora.

Tik pod mestom je nastal mogočen vodni tornado, ki je slikarja posrkal v notranjost vrtinca-do samega dna reke in še globlje, tako da je vse postalo temno. Toda na smrt prestrašen Apel je celo lahko dihal pod vodo! Nato pa ga je po nekaj trenutkih vrtinec izpljunil na bregu neke druge reke, v čisto drugi pokrajini in tudi možno v čisto drugem času-ni bil prepričan, v kateri pokrajini in času se je znašel, vedel

pa je, da mora raziskati to skrivnostno pokrajino, in če mu bo uspelo priti živ in zdrav nazaj, tudi naslikati. Zdelo se mu je, da je v pokrajini z raznimi posejanimi grički in sončnimi stranmi trt, na enemu izmed teh rdečkastih gričev v sončnih žarkih se je v bližini bohotal strah zbujajoč grad Turjak. Na majhne prostrane gričke je metal črne sence, ki so svoje krake stegovale do najbližje doline v toplem večeru. Napotil se je torej proti gradu, na poti pa je srečal številne viteze, katerih oklepi so se lesketali kot samo sonce, in srednjeveško oblečene meščane, ki so hiteli po raznovrstni opravkih, zanj se pa niso kaj dosti zmenili. Izmuznil se je v grad, strogo zavarovan z vseh strani-obdajal ga je debel in visok kamnit zid, skozi katerega je tekla rečica izjemno svojevrstne barve nazaj proti gozdu in oddaljeni vasi v daljavi.

Apel se je začuden ustavil na grajskem dvorišču, kjer so se zbirali meščani in radovedno pogledovali proti trdno zgrajenemu lesenemu odru. Tam je ponosno stal sam turjaški gospod, zaviti v najbolj razkošen žamet in dragulje, poleg svoje prelepe hčere-Rozamunde. Apel se je presenečen zavedel, da se je znašel v srednjem veku.

Kralj je spet gostoval Rozamundine snubce, a hrabremu vitezu Ostrovharju ni bilo para. Rozamunda si je izbrala njega in objubljena ji je bila poroka. Po zaključni slovesnosti in nastopu pevca, sta Rozamunda in Ostrovhar skupaj na belem konju odjahala proti sončnemu zahodu. Apela pa so na njegovo nesrečo opazili in hitro je obrusil pete proti izhodu in odhitel čim dlje od gradu, da ga ne ujamejo in obsodijo čarovništva ali kaj podobnega. Priznati moramo, da ni bil ravno srednjeveško oblečen. Zato je krenil proti polju-poleg je tekla živahna in globoka zelena reka, čez katero je vodil kamnit obok, vsaj malo podoben mostu. Po tem se je napotil Apel in ga prečkal. Takoj ko pa je stopil čez most, se je čudežno pokrajina spremenila in prelila v neko drugo-iznenada je padla noč, polja, reke in mostu pa ni bilo nikjer. Le od daleč so se slišali žvenketi kovine in topot konjskih kopit-potekala je silovita bitka.

Apel se je tiho kot gozdna žival sprehodil skozi gozd, na koncu pa se je udrl strm prepad, ki se je končal na polju, kjer so se hrabro spopadali vojščaki in vitezi na konjih, katerih kopita so teptala mokro, od krvi napito travo. Težko je bilo razbrati, katera stran zmaga. Veliko je bilo trupel, ki so negibno ležala, obrnjena proti živim rojakom, ki se še bojujejo za svoj narod. Apel je le s težavo gledal ta okrutni boj, čez nekaj časa pa je po grbih in zastavah ter z poznavanjem zgodovine ugotovil, da se bojujejo Slovenci, in to ob Ajdovskem gradu na visokem griču v Bohinju, in to vojska poganov z vodjo Črtomirjem in vojska kristjanov z vodjo Valjunom. Črtomirjeva vojska je bila oblegana na gradu. Izgledalo je, da se bo Črtomirjeva vojska vdala, a so vojaki še bili pri močeh, Čudno je bilo, da so se bojevali med seboj Slovenci. Še vedno skritega Apela so pregnali katapultni izstrelki, ki so bili nevarno blizu. Potihoma se je odpravil nazaj v gozd in našel mesto, kjer je vstopil v ta čas in se je spet z nevihto sredi jasne noči znašel doma v Ljubljani, v pravem času, na pravem mestu s platnom in dokončano sliko.

Nad tem delom je bil sila ponosen, a še vedno ni prepričan, če so bili pretekli dogodki resnični ali pa so bili le vstop v domišljijski svet starega slikarja. Od te prigode je na presenečenje njegovih prijateljev začel gledati na nevihte z drugačnimi očmi in če je bila kje blizu nevihta, je bil vedno tam s čopičem in paletami v roki. Kljub temu ni nikoli več naslikal lepše slike, ki jo je naslikal na dan, ki ga ne bo nikoli pozabil.

Domišljija ne pozna meja

POTOVANJE V AJDOVSKO JAMO

Nekega dne sem v kleti brskal po stvareh svojega očeta. Nič zanimivega nisem našel, dokler nisem zagledal staro, leseno in prašno skrinjo. Odprl sem jo in v njej našel star zemljevid. Na njem je pisalo: "POT V AJDOVSKO JAMO".

Bil sem tako navdušen, da sem stekel v svojo sobo, vzel nahrbtnik vrgel vanj kompas, uro, svetilko in nožek, ki mi ga je zapustil dedek, preden je umrl.

Mami sem rekel, da grem prespat k prijatelju in se nemudoma odpravil na pot.

V roki sem držal zemljevid in kompas, kajti na zemljevidu je bila pot, označena s smermi neba. »V tem sem dober,« sem si rekel, »saj hodim k tabornikom, kjer nas te stvari učijo.« Nekaj časa sem hodil proti severu, nato malo proti zahodu in vzhodu, nato pa še proti jugu. Znašel sem se na vrhu hriba, od koder sem videl čisto vse. Zdelo se mi je kot, da sem kralj sveta. Pogledal sem na zemljevid, kjer je pisalo: »Še 5 km proti S, nato 2 km proti Z in znašel se boš pred jamo.« In res sem se.

Gledal sem v gromozanska "vrata". Na njih je pisalo VSTOP NA LASTNO ODGOVORNOST. Po pravici povedano se je pogum v meni nekako zgubil, a sem vseeno vstopil. Zavohal sem smrad, zagledal netopirja, nato sem vstopil v temo, prižgal svetilko in netopirji so začeli letati po jami. Vrgel sem se na tla in počakal, da mine ta nepričakovani napad in moj strah. Vstal sem in se hitro spet vrgel na tla, saj sem mislil, da sem videl okostje človeka. Vstal sem in začel hoditi proti "okostnjaku". Ko sem bil že skoraj blizu njega, sem se začel smejati, saj sem mislil, da ni pravi in da me nekdo samo heca. Prijel sem ga za roko. Vstal je in začel kričati: »Beeeeeeeeeeeeeeži, beeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeži.«

Nenadoma sem se znašel v svoji postelji z mokro pižamo.

Nik Harbaš, 7. A

NENAVADNE SANJE

Šel sem zgodaj spat. Bil sem utrujen. Sanjal sem nenavadne sanje.

Ko sem zaspal, nisem vedel kje sem. Videl sem, da sem lego človek in da sem v lego mestu. Naokoli so bili lego ljudje. Prihajali so v lego službe, bili so: gasilci, policisti, vozniki vlakov, vozniki letal, zdravniki, gradbeniki, rudarji, ... Videl sem veliko vozil. Policist me je vprašal, če želim službo policista. Sprejel sem jo. Ko sem naslednji dan prišel v službo, so mi policisti povedali, kaj počnejo. Čez eno uro se je sprožil alarm in vsi policisti so ga slišali. Usedli smo se v vozila. Peljali smo se proti muzeju. Videli smo šest tatov, ki so kradli dragulje, zlato, denar in redki modri diamant. Čez pet minut je v banki eksplodiralo. Na policiji se je ponovno sprožil alarm. Videli smo, da roparji bežijo skozi mesto proti gozdu. Poklicali smo tudi gozdno policijo in helikopter z lučjo. Iskali smo jih celo noč. Nismo ujeli vseh. Vrnili smo se na policijsko postajo. Zatem sem se zbudil.

Želim si, da bi še kdaj imel tako zanimive sanje.

Klemen Skinder Savić, 5. B.

SNEŽAK IŠČE ROŽE

Sredi poljane je stal sneženi mož. Snežak je hotel videti rože, ker jih še nikoli ni. Naokoli je bilo vse belo. Bil je razočaran.

Nekega dne je prišel zajec. Odpeljal ga je do steklene hiše in odprl vrata. Na sredini je stala velika fontana, okrog pa polno pisanih rož. Zagledal je prelepe tulipane in od veselja zajokal. Noge ga niso več držale, počasi se je začel taliti. Usta so bila razširjena v nasmeh, čeprav je ostala od njega le luža.

Anastasija Vučenović, 3. B

Na širni sneženi poljani je bil osamljeni snežak. Dolg korenček je imel za nos, na glavi pa velik klobuk. Stal je tam in se kisto držal. Kamorkoli je pogledal s svojimi črnočrnimi očmi, povsod je bila le sneg. On pa si je želel pisanih rož.

Odpravil se je v vas in od utrujenosti kar stoje zaspal sredi ulice. Zjutraj so se otroci prebudili in najprej pokukali skozi okno, če je zunaj še sneg. Na svoje začudenje so zagledali prelepega snežaka. Prinesli so mu polno pisanih rož, saj je vse drugo že imel. Niso vedeli, da si le te želi. Snežaku se je izpolnila skrita želja. Presrečen je odšel nazaj na poljano, počakal prvo sonce in se v svoji sreči počasi talil.

Erazem Klotnik Zaplotnik, 3. B

ČUDEŽNA DEŽELA

Zaželela sem si potovanja z letečo rožo. Rada bi se odpravila v deželo Balerijo, kjer bi plesala balet.

Nekega dne sem se usedla na lepo rožo in odpotovali sva. Oblečeni sva bili v belo baletno krilo.

Ko sva prispeli, sva zaslišali glasbo. Balerine so naju hitro zvale na ples. Dolgo sva plesali in bilo je težko, ampak tudi lepo. Glasba je počasi utihnila in morali sva oditi.

Zbudim se v postelji in ugotovim, da so bile to le sanje. Oh, ko bi bilo vse to res.

Naja Milašinović, 3. B

DEŽELA ČUDES

Odšel sem v deželo arašidov. Odpeljal sem se kar s kros motorjem. Vozil sem se po čudnem makadamu, to so bili arašidi. Poleg je bil potok, v katerem je teklo arašidovo maslo. Dežela se je imenovala Arašidarija. Danes se vozim po grbinah in po najtežji stezi, kjer so skakalnice zgrajene iz čokolade z arašidi. Vse arašide moram preskočiti z motorjem, da jih ne zdrobim. Paziti moram tudi na živi pesek, to so mleti arašidi, mešani s kokosom. Poskušam skočiti čim višje, a mi vedno ne uspe. Počasi se moram vrniti nazaj v tabor, kjer me čakajo prijatelji. Prispem tja in rečem le še lahko noč in utrujen zaspim.

Zjutraj se prebudim v svoji sobi in ugotovim, da si želim čokolado z arašidi.

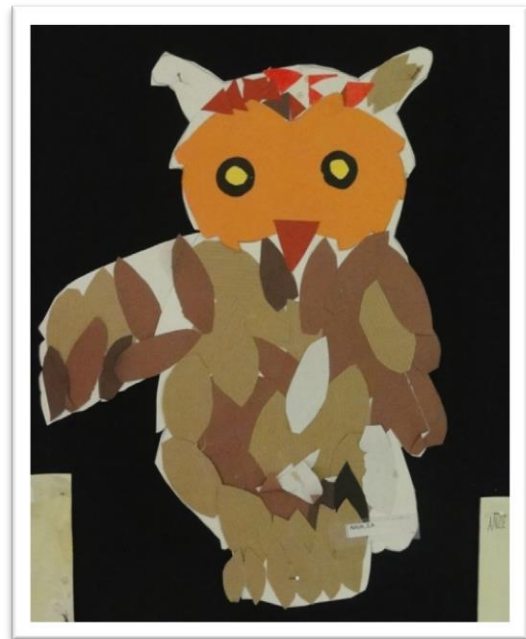
Svit Kecelj, 3. B

MOJE SANJE

Ulegla sem se v posteljo in hitro zaspala. Pričela sem sanjati. Sanjala sem, da letim z jabolčno pito. Ptič je ugriznil

vanjo, jaz pa sem padla in pristala v deželi hamburgerjev. Kar malo sem se ustrašila, saj je bil to nekakšen tunel, v njem pa polno različnih hamburgerjev. Bili so prav nesramni, saj so me porivali sem in tja po temnem tunelu. Hotela sem biti njihova prijateljica, pa me niso sprejeli medse. Na koncu tunela sem zagledala svetlobo. Počasi sem se prebudila in bila vesela, da so bile to le sanje.

Anja Manojlović, 3. B

MOJA IZMIŠLJENA DEŽELA SLADKOSNEDIJA

Tukaj so moji prijatelji: Tonček Bonbonček, Metka Sladkosnedka, Čokoladica in Lizikaš. Zelo radi se imamo, se vedno skupaj igramo. Najraje delamo čokobonarijino hišico.

Tokrat pa ni bilo tako. Priletel je velik ptič sladice in me odnesel stran. Letela sva visoko nad oblaki. Bilo me je strah. Kar naenkrat sem se prebudila v postelji in sanj je bilo konec. Bila sem žalostna, ker ni bilo več bonodivščin in čokolumparij. Rekla sem si, Larisa zdaj pa v deželo Resnarijo.

Larisa Grbič, 3. B

ŠTORKLJINA PENTLJA

Živela je štorklja, ki si je močno želela izvedeti, kaj je pentlja.

Nekega lepega ponedeljka se je podala na pot. Odločila se je, da bo izvedela, kaj je pentlja, pa čeprav bo morala obleteti cel planet Zemlja. Odločila se je, da najprej obišče srnjaka, ki je stanoval v gozdu. Bil je kralj gozda. Vsi so ga spoštovali in hvalili. Bil je zelo moder in znal je svetovati in razložiti, kaj stvari pomenijo. Letela je in letela ter se spustila na krošnjo visokega drevesa. Nato se je spustila na tla. Kmalu je k njej priteknel srnjak. Takoj jo je vprašal, kaj išče v gozdu. Razložila mu je zgodbo in ga vprašala, kaj je pentlja. Srnjak se je zamislil in ji nato odgovoril, da bo pentljo morala še naprej iskati in zanjo poizvedeti drugje. Štorklja je bila žalostna, a ni odnehala. Poslovila se je od srnjaka in odletela. Letela je in priletela do knjigarne. Hotela je vstopiti, vendar je bila zaprta. Nato je ponovno odletela. Zdaj je bila že čisto izmučena in zmanjkovalo ji je zraka v pljučih. Vprašanje je bilo, koliko časa bo še zdržala v zraku. Veter jo je ponesel v bližnji športni park, kjer je pristala na bradlji. Malo si je odpočila in se nato odpravila dalje. Pot jo je pripeljala do knjižnice. Z zanimanjem se je odpravila h knjižni polici, kjer so bile pravljice. Zaprhutala je s krili, ko je na polici zagledala knjigo o Sneguljčici. Knjiga ji je bila takoj všeč. Še posebno jo je pritegnil predmet, ki ga je Sneguljčica nosila v laseh. Stopila je do knjižničarke in jo

vprašala, kaj je ta prelepa stvar v laseh. Knjižničarka ji je povedala, da je to pentlja. Štorklja je bila presrečna. Ni mogla verjeti, da je tako nepričakovano našla odgovor na svoje vprašanje.

Sposodila si je knjigo, saj je vedela, da jo čaka zelo zanimivo branje.

Pia Usenik, 4. B

UČITELJ POLH

V ponedeljek sem se kot po navadi ob 8.10 uri odpravila v šolo. Ko sem vstopila v razred, sem najprej pripravila vse potrebno za 1. šolsko uro. Malo sem se pogovarjala s sošolkami, nato pa je zazvonil šolski zvonec, ki je naznanil začetek pouka.

Namesto naše učiteljice je v razred vstopil polh. Vsi smo bili začudeni, on pa nam je povedal, da je naša učiteljica zbolela in da jo bo nadomeščal on. Najprej smo se mu vsi predstavili, nato pa smo začeli jemati novo snov. Polh je naenkrat začel neprestano zehati, bil je zelo zaspan. Po nekaj minutah je že ležal na mizi in glasno smrčal. Najprej smo mislili, da se heca, nato pa smo opazili, da že trdno spi. Začeli smo se hihitati in ga oponašati. Obmetavali smo se s papirčki, nekateri so se celo podili po razredu. Šolska ura je zelo hitro minila. Oglasil se je šolski zvonec, ki je naznanil konec prve šolske ure. Polh ni niti trznil, še naprej je spal in smrčal. Mi smo se zapodili na hodnik in še ostalim otrokom povedali za smešen dogodek med poukom. Tudi ostali otroci so hoteli videti polha med spanjem. Vsi smo vstopili v razred in ga opazovali. Smejali smo se na ves glas, nato pa je vstopila ravnateljica. V tem trenutku se je polh prebudil in ves začuden pogledal okoli sebe. Videl je vse nas in gospo ravnateljico. Niti sanjalo se mu ni, kaj se je dogajalo medtem ko je on spal.

Ravnateljica je zahtevala pojasnilo, on pa jo je debelo gledal in bil čisto tiho. Mi smo ravnateljici povedali in opisali celotni dogodek. Ravnateljica ga je napodila iz šole in nas do konca šolskega dne poučevala ona.

Elena Vujanović, 5. B

Doživljajski spisi

MMMM... PALAČINKE

Nekega dne sem si zaželela palačinke. Bila je sobota, najbolj sanjski dan v tednu.

Mama je sedela na sedežni in gledala televizijo, oče pa je na računalniku delal nekaj za službo. Jaz sem sedela zraven mame, gledali sva film Otok male Nim. Zraven mene sta sedeli še moji sestri Žana in Nika. Mami sem rekla, da bi rada jedla palačinke. Rekla je, da jih bova naredili, če ji bom pomagala. Seveda sem bila takoj za in začeli sva s peko. Jaz sem pripravila sestavine in lonce, ki sva jih potrebovali za peko. Nato sem v malo večji lonec vlila mleko in radensko mama pa je vanj vabila še štiri jajca. Potem sva vse to zmiksali in mama je postopoma dodajala moko. Na koncu sva dodali še dve žlici sladkorja in ščepec soli. Tako je bila masa narejena. Mama je iz omare vzela olje in nekaj papirnatih brisačk. Nato je vzela ponev in nekaj kapljic olja kapnila vanjo. Potem je vzela brisačko in z njo razmazala olje po ponvi in vanjo vlila nekaj mase za palačinke. Palačinko je nekajkrat obrnila enkrat pa jo je celo vrgla v zrak. Tako je bila pečena in položila jo je na krožnik zraven sebe, ki sem ji ga že prej prinesla.

Tako se je nadaljevala peka, dokler mama ni porabila vse mase. Palačinke so bile zelo dobre in sveže, zato vam jih priporočam.

Jera Kočevar, 5. A

MOJ NEDELJSKI DAN

18

Nedelje po navadi niso preveč zanimive, a ta nedelja je bila v marsičem drugačna od ostalih.

Zjutraj sem zgodaj vstal, se oblekel in umil. Nato smo se usedli v avto in se odpeljali na

železniško postajo v Ljubljano. Bil sem malo presenečen, saj nisem vedel, kaj bomo počeli na železniški postaji. Sledilo je novo presenečenje. Usedli smo se na vlak in se odpeljali do Zagreba. Tam smo najeli taksi in se z njim odpeljali do galerije, kjer je bila razstava Pabla Picassa. Z navdušenjem sem si ogledoval različne slike in kipe. Nekatere slike se mi niso zdele nič posebnega, nekatere pa so bile prav nenavadne umetnine. Na koncu razstave sem si ogledal smešne slike, ki so jih narisali ljudje iz različnih delov sveta.

Po razstavi smo si ogledali mesto. Splezali smo na zvonik in se peljali z vzpenjačo. Še mnogo zanimivosti smo si ogledali. Po zanimivem dopoldnevu smo postali lačni, si privoščili kosilo in se odpeljali proti Ljubljani.

Nedeljski izlet je bil zelo zanimiv. Imel sem se lepo, najbolj všeč pa mi je bil sprehod po mestu.

Maks Jovanović, 6. B

PRVIČ PRI ZDRAVNIKU

Nekega dne, ko sem bila stara devet let, sva z mamo odšli gledat nogometno tekmo, na kateri je igral moj oče. Z mojo prijateljico Varjo, ki je hči očetovega prijatelja z nogometa, sva se lovili po parkirišču (kar ni preveč pametno). Potem je ena od naju (ne spomnim se katera) zagledala pajkovo mrežo polno gosenic. Sklenili sva, da jih bova rešili.

Odšli sva k mreži in jih začeli pobirati iz nje. V roki sem jih imela že vsaj

šestnajst, ko me je začelo srbeti oko zaradi manjše alergije na cvetni prah. Popraskala sem se in nadaljevala z delom. Nekaj gosenic je bilo že mrtvih, zato sva jih pokopali. Čez nekaj časa me je oko še bolj peklo, tokrat ne zaradi alergije. Potipala sem ga, bilo je močno zatečeno. Ker sva z Varjo delali skupaj, sva kmalu končali. Varja pa je hotela eno gosenico odnesti domov, zato je z drevesa odtrgala list in jo položila nanj. Potem sva se odšli loviti in kmalu za tem se je tekma končala. Odšli smo še v bližnji lokal, v katerem smo še nekaj popili, nato pa smo se odpeljali domov. Varjin oče je Varji dovolil, da gosenico odnese domov in jo tudi je. Moja mama je kmalu ugotovila, da

imam zateklo oko, zato sva takoj naslednji dan odšli k zdravniku. Zdravnica je bila prijazna in povedala sem ji, kaj se je zgodilo, ko pa je poslušala zgodbo, pa se je le smejala in mi na koncu predpisala tablete. Z mamo sva odšli ponje v lekarno. Mama pa mi je v sosednji trgovini kupila še cedevito, da sem jih lažje jedla. Zaradi tega, da se ne bi izpuščaji raznesli, mi nekaj dni ni bilo treba v šolo.

No ja, kaj pa Varja? Za Varjo me je skrbelo že takrat, še zdaj se sprašujem kakšna je bila ona. Predvsem pa ljubiteljem gosenic ne priporočam reševanja gosenic, sploh pa ne iz pajkove mreže.

Jera Kočevar, 5. A

RAZVESELILA SEM MAMO

Ko sem bila stara približno šest let, sva z mojo sestrico sklenili, da bova mamico za njen rojstni dan razveselili. Skovali sva načrt.

Prešteli sva vsaka svoj drobiž in ugotovili, da ga imava za presenečenje premalo. Ko sva ob jutrih odhajali v šolo in vrtec, sva očeta prosili za drobiž ter ga sproti preštevali. Končno sva ugotovili, da ga imava dovolj. Tudi očka je vedel za najin načrt ob maminem rojstnem dnevu. Zdaj sem morala samo še ugotoviti, kaj ji bova lahko kupili z najino vsoto denarja. Odločila sem se, da bova v zlatarni kupili kakšno ogrlico ali zapestnico. Ker sem vedela, da očka že ve za najin načrt, sem ga prosila, da naju z Danajo odpelje v Mercator center, kjer je bila najbližja zlatarna. Ko smo prispeli v zlatarno, sem osupnila nad ceno, saj si nisem predstavljala, da zlata zapestnica toliko stane. Tudi oče je to opazil, zato nama je svetoval, da gremo v trgovino, kjer prodajajo tudi izdelke iz srebra. Tam sva z Danajo kar nekaj časa izbirali med ogrlicami, zapestnicami in prstani iz srebra, ki so jim bili dodani raznovrstni poldragi kamni. Izbrali sva zapestnico s sladkovodnimi školjkami, ki so imele vzorec spirale. Plačali sva jo s svojim drobižem, pa še nekaj malega nama je ostalo. Očka pa je plačal škatlico, v katero smo nato dali zapestnico.

Ko sva mami dali to zapestnico, se jo je silno razveselila. Izvedela sem tudi, da si je te sladkovodne školjke želela že precej dolgo. Tako sem bila tudi jaz zelo vesela, da

sem ustregla mami in jo razveselila.

Selena Podgoršek, 4. A

Ko je bila moja sestrica Eva stara pet let, je poznala že vse velike tiskane črke.

Z mamo in očkom smo ji brali pravljice z velikimi tiskanimi črkami. Jaz sem ji brala tudi pravljice z malimi tiskanimi črkami. Ugotovila je, da malih tiskanih črk še ne zna brati. Spraševala me je, katera črka je katera. Povedala sem ji in jo učila. Vedno, ko sem ji prebiral(a) kakšno novo pravljico, je spoznala kakšno črko več. Mamici in očku nisva nič povedali, da se Eva uči branja z malimi tiskanimi črkami. Nekega dne, ko smo bile z mamico same doma, sva ji pokazali, kako Eva zna brati tudi male tiskane črke. Mami je od navdušenja zmanjkalo besed. Objela naju je in bila ponosna, ker sva skupaj lepo sodelovali.

Zdaj zna Eva brati velike in male tiskane črke. Kmalu bo znala tudi pisane!

Maša Subotić, 4. A

Nekega dne je bila mami zelo utrujena, zato sva jo hotela z bratom presenetiti. Sklenila sva, da ji bova prinesla zajtrk v posteljo.

Moj brat je najprej skuhal kavo, saj je v tem opravilu specialist. A ker to ni bilo dovolj, sem ji na krožnik naložila še piškotke. Ampak moj brat še vedno ni bil s tem zadovoljen, zato sem še vse skupaj lepo okrasila. Z bratom sva hotela narediti karamelo, a sva se odločila, da raje ne. Potem pa sem dobila idejo! Na krožnik sem dala toast in nanj namazala pašteto in maslo. Da bi bil zajtrk še boljši, sva dodala še jogurt. Vse skupaj sva dala na pladenj in zajtrk je bil pripravljen.

Prinesla sva ga mamici. Rekla je, da je bil zajtrk odličen. Bila je zelo vesela. Ta dan se je v naši družini začel prav odlično.

Živa Kecelj, 4. A

Stara sem bila šest let. Nekega dne sem sama od sebe v svoji sobi pobrisala prah in jo pospravila. Ko sem to dokončala, je v mojo sobo prišla mamica. Zelo se je razveselila, ko je videla, da je soba pospravljena in da je vse tako, kot mora biti. Kasneje sem mamici še pomagala pomiti posodo in pripraviti kosilo. Ko je prišel očka iz službe, mu je mamica povedala, kako sem ji pomagala pri pripravi kosila, kako sem pomila posodo in pospravila sobo. Še očka je bil zelo vesel,

pohvalil me je in skupaj smo se odpravili h kosilu. Mamica in očka sta mi povedala, da bosta ta dan obdržala v lepem spominu.

Pia Usenik, 4. B

V nedeljo, 2. 3. 2014, sem nastopala v dvorani KS Primskovo. Tam sem razveselila svojo mami.

Najprej sta me mami in deda pripeljala na nastop. Preoblekla sem se v črne pajkice in črno majico. Potem nas je naša voditeljica Polona pospremila do garderobe, kjer smo pustili svoje stvari. Na odru smo pred predstavo vadile svoj nastop. Kmalu potem smo se po obrazu namazale. Naš nastop se je imenoval Vojakinje, zato smo si na obraz narisale bojne črte. Na roke, noge in čelo smo si zavezale trakove

vojaških barv. Sledil je nastop. V dvorani je bilo veliko ljudi. Največ je bilo maškar, saj je žirija izbirala najboljšo pustno šemo. Po nastopu smo za posladek dobili krof. Bil je zelo dober. Po nastopu sem šla k staršem. Vsi so bili zelo veseli. Mami je bila zelo navdušena. Že dolgo časa me ni videla tako plesati. Dejala je, da sem res lahko ponosna nase. Nato me je objela. Odšli smo domov, zato nismo izvedeli, katera pustna šema je zmagala.

Vesela sem, da je naš nastop uspel. Ponosna sem tudi, da sem s tem razveselila mnoge, še posebej pa svojo mami.

Neja Prodan, 4. B

Ravno danes sem razveselila mamo! Imela je rojstni dan. Zbudila sem se že ob šesti uri zjutraj. S sestro sva dali psa na povodec, vzeli svoj denar in se tiho odpravili proti cvetličarni. S psom sva počakala pred cvetličarno, sestra pa je kupila rožo, jo plačala in skupaj sva odšli domov. Ko je bila ura petnajst minut do sedmih, sva narisali risbico in skupaj naredili čestitko. Takoj zatem se je mama zbudila. Ko se je oblekla, sva ji zapeli pesem Vse najboljše, dali sva ji rožo, risbico in čestitko. Bila je presenečena in zelo vesela.

Eva Puhar, 4. A

SONCE IN SENCE MOJEGA OTROŠTVA

Ko sem bila stara tri leta, sem prvič obiskala vrtec. Zelo sem bila navdušena in polna pričakovanj, ko pa sem prišla tja, je bilo vse popolnoma drugače, kot sem si predstavljala.

Vrtec je ime tri starostne skupine in začela sem z najmlajšo. Vzgojiteljice so me prijazno sprejele, problem pa se je nahajal drugje, saj so bili vsi otroci mlajši od mene. Nisem vedela, kaj pravzaprav sploh delam tam. Vsi so bili majhni, nosili so plenice in dude in niso znali besed. Mislila sem, da jih je sram in da se bomo potem igrali, vendar sem ugotovila, da so mlajši in da ne znajo govoriti. Ko so vsi spali, sem jaz žalostno sedela na blazini in vsa zdolgočasena čakala mamin prihod. To se je dogajalo kar časa, potem pa je mami videla, da mi ta skupina ne ustreza.

Starša sta se odločila, da me prestavita v skupino, primerno moji starosti. Komaj sem čakala enako stare otroke, kot sem bila jaz, vendar jih je bilo v skupini že preveč, zato so me dali v največjo, tretjo skupino. Tam sem bila sprva zelo sramežljiva, saj sem bila najmlajša, vendar sem se hitro vklopila v družbo. Dobila sem veliko novih prijateljev in zabavala sem se veliko bolj kot v mlajši skupini. Vedno sem imela pri vsem prednost. Lahko sem izbirala, na kateri blazini bom spala, s kom bom v paru za sprehod, celo hrano sem dobila prva in še veliko stvari, ki se jih ne spomnim več. Zdaj se sprašujem, zakaj me drugi niso sovražili, saj so vzgojiteljice veliko časa posvečale meni.

V spominu mi je ostalo veliko igrišče, na katerem sem se igrala in uživala. Najraje sem imela tobogan in peskovnik, v katerem sem delala gradove, torte in jezera, saj so nam vzgojiteljice prinesle vodo, da je bilo bolj zabavno. V spominu mi je ostala tudi moja najboljša vzgojiteljica, ki nas je samo nekaj peljala na sladoled, ker smo bili pridni in smo pospravili igrače. Imela sem tudi prijateljici Anjo in Moniko, ki sta še zdaj z menoj v šoli. Z njima sem lažje obiskala prvi razred. Zelo rada sem hodila na športne igre, ki so jih prirejali vsako leto. Tam smo se razdelili v več skupin in se skupaj s starši igrali, zabavali in tekmovali, npr. z vrečami za krompir in poskušali z njimi priti čim hitreje na cilj. Všeč mi je bila tudi igra z žlico in jajcem in različne igre z žogo. Prirejali smo tudi razne piknike, za katere smo hrano pripravili kar sami. Še zdaj se čudim shranjenim slikam, kjer vidim, da sem včasih jedla enolončnico, ki je sedaj še pogledam ne več.

Zelo sem vesela, da imam tako lepe spomine na vrtec, saj vem, da jih marsikdo nima. Všeč mi je, da smo imeli tako prijazne vzgojiteljice in da so me prestavili v višjo skupino, kjer sem se počutila veliko bolje. Večkrat se pritožujem in si želim, da bi namesto da hodim v šolo raje ostala vse življenje v vrtcu.

Nuša Perne, 8. B

ODKRIVALA SEM

Bil je lep poletni dan in počitnice smo preživljali na majhnem, zame čudovitem otoku Visu. Poletje je imelo polno moč in vsa družina je uživala v topli morski vodi. Ker je bilo tisto jutro morje mirno, smo se odločili, da se odpeljemo do zaliva Smokva.

Vožnja s čolnom je bila kar dolga. Ravno sem razmišljala, koliko časa se bodo še vozili, ko je Žan rekel: »Hana, poglej, delfin!« Vsi smo se obrnili in zagledali čudovit prizor. Dva delfina sta čisto blizu našega čolna skakala iz vode. Takrat je bilo prvič, da sem videla delfina v živo v naravi, saj redko plavajo tako blizu obale. Premišljevala sem o teh inteligentnih živalih in sploh nisem opazila, kdaj smo prispeli v zaliv.

Takrat sem ob robu plaže zagledala velik kup naplavin, ki jih otroci tako radi pregledujemo in raziskujemo. Imela sem srečo, saj vsako leto ob začetku sezone naplavine s čolnom odpeljejo na smetišče in počistijo plažo. Tokrat smo bili mi tu pred njimi.

Takoj ko sem stopila na trdna tla, sem se odpravila proti naplavinam. Bila sem že na pol poti, ko sem ugotovila, da sem se pozabila obuati. Pomislila sem na starše, ki so mi vedno rekli: »Hana, vedno ko greš raziskovat plažo, si moraš obuati čevlje, saj lahko kje na tleh leži kaj ostrega in se porežeš.« Vendar pa sem bila že tako daleč, da sem se odločila, da ne grem nazaj po obutev. Prispela sem na cilj in si ogledovala najrazličnejše stvari, ki jih je naplavilo morje. Izbrala sem različne posode, lončke in čevlje, za katere sem menila, da bi z njihovo pomočjo lahko zgradila izvrstno utrdbo. Že sem jih želela odložiti, da bi se lahko vrnila odkrivat zanimive stvari in nabrati še nekaj palic, ko me je nekaj zbodlo v nogo. Nisem bila prepričana, kaj je to, zato sem naredila še nekaj korakov in prikazala se je kri.

»Mami, mami, kri mi teče iz noge!« sem zakričala. Kriva je bila injekcijska igla, ki je visela iz moje noge. Mami mi jo je izdrla in mi nogo splaknila z morsko vodo.

Ni me tako bolelo, vendar sta se starša bala, da je bila igla okužena. Zaradi tega nesrečnega naključja smo se morali s počitnic vrniti nekaj dni prej. Ko smo prišli domov, so me večkrat cepili in mi pregledali kri. Na srečo je bilo z mano vse v redu. Kljub temu da sem stopila na injekcijsko iglo, nisem nehala odkrivati in raziskovati neznanih koticov na plaži. Vendar pa sem se vedno prej ustrezno obula, injekcijam pa sem se v velikem loku izognila. Bila sem vesela, da se je ta izkušnja končala tako, kot se je, saj se zavedam, da bi se lahko okužila s kakšno nevarno boleznijo.

Hana Zelič, 8. A

BRIONI - DVA OTOKA IN VELIKO ŽIVALI

Med poletnimi počitnicami smo se z družino odločili obiskati Brione na Hrvaškem. Morali smo le še pripraviti načrt in kaj hitro smo našli tudi termin, ki je vsem ustrezal. Veselo sem pričakovala dan našega odhoda.

Končno je prišel ta dan. Zelo zgodaj smo vstali in tokrat me to ni motilo, čeprav smo pozno zaspali. Odpeljali smo se do pristanišča, kjer smo poiskali ladjo, s katero bomo potovali. Ta nas je že čakala. Posedli smo ter čakali in čakali. Zdelo se mi je, da noče in noče odpluti. Ljudje so hodili naokoli, dokler kapitan končno ni ukazal dvigniti sidra.

Zabavala sem se ob opazovanju kopnega, ki se je oddaljevalo in pripravljena sem bila na nove dogodivščine. Čeprav smo bili na morju, nam kopno ni čisto izginilo iz vidika, kar mi ni bilo preveč všeč. Želela sem si videti odprto morje. Pomirila pa sem se, ko sem zagledala najlepše otoke. Pristali smo na največjem. Na Brionih je kar štirinajst otokov, dva sta večja. Takoj ko je bilo mogoče, sem zapustila sedež in skočila na kopno. Poiskali smo vodičko in sledili njenim navodilom.

Otok smo si ogledali z vlakom, ki je bil majhen, zelo zanimiv in ne prehiter. Pogled iz njega je bil na vse strani, saj je bil odprt. Prevzela me je lepota narave, ki je bila okoli nas. Vodička je razlagala tudi med vožnjo. Na začetku me njeno pripovedovanje ni zanimalo, pritegnila pa me je, ko je pripovedovala o starem

živalskem vrtu na otoku. Zdaj ga na žalost ni več. Še bolj pa nam je zaprlo usta, ko smo slišali, da so se na otoku rešili kuge z ribo. Ta je pojedla ličinke komarjev, ki so bolezen prenašali. Mimo nas so se medtem časom vrstila igrišča in živali, največ srnjadi. Pa tudi obala je bila prelepa. Zelo mi je bilo žal, ko je bilo vožnje konec.

Ta dan pa to ni bilo vse. Ogledali smo si zelo staro drevo in ribnik z žabami, želvami in s kačjimi pastirji. Vodička nam je še nekaj stvari priporočila in nas pustila same. Odločili smo se za odmor in malico, ki smo ju bili že res potrebni. Z veseljem sem tudi opazovala golobe, ki so gledali, ali

bo padla na tla kakšna drobtinica kruha. Takoj za tem smo že šli na ogled muzeja. Zame je bilo zanimivo samo prvo nadstropje, v katerem so bile prikazane živali. V zgornjem nadstropju so bili po večini opisi, povezani s predsednikom Titom, in prikazana zgodovina otoka, ki me takrat niso zanimali. Najboljše pa je prišlo na koncu. Ogledali smo si govorečo papigo.

Morala pa je biti že precej stara. Imela sem srečo, saj je za mano ponovila nekaj besed. Videli pa smo tudi veliko drugih živali. Pobožala sem celo osla in se počutila kot prava oskrbnica. Pred odhodom smo še uspeli opazovati krotke srne in srnjake na bližnjem hribčku.

Treba pa je bilo tudi oditi. Odpluli smo z isto ladjo, s katero smo prišli. Vrnili smo se precej pozno. Bili smo utrujeni, a zadovoljni.

Zelo sem bila srečna, da smo odšli na to potovanje. Želim si, da bi še kdaj odšli na kakšno podobno potovanje. Veliko sem se tudi naučila in to pridobljeno znanje mi pride precej prav

Ana G. Kostanjevec, 7. A

PADEC V JEZERO

Moja družina se je odločila, da bi sobotni dan izkoristili v naravi, daleč stran od mestnega hrupa. »Super!« sva rekla z bratom in strinjala sva se s tem predlogom. A nisem si mislil, da se bom ravno ta dan okopal v jezeru. Čeprav je bila sončna sobota v juniju, je bil še vedno neprimeren čas za kopanje.

Mami je poklicala še botre, da gredo z nami. Po kosilu smo se vsi skupaj odpeljali na Bled. Nekaj časa smo se sprehajali ob jezeru in na polovici poti smo se ustavili.

Starejši so si zaželeli v miru popiti kavo, mi otroci pa smo komaj čakali, da mečemo kamenje v jezero. Z bratom sva prosila starša, če greva lahko do kolen v vodo. Oče je rekel: »Ne!« Mami pa je rekla: »Lahko.« Z bratom sva vseeno šla v vodo, ki je bila prijetna. Ker sem bil bos, sem čutil vsak oster kamen, na katerega sem stopil. Zelo težko sem se premikal. Zato sem stopil na betonsko ploščo. Takrat mi je spodrsnilo in padel sem v vodo. »Čof!« Ko sem padel, me je zazebló. Po vsem telesu sem čutil vodo. Bil sem moker od pet do glave. »Ojoj, zakaj se je to zgodilo ravno meni?«, sem se vprašal. Ko sem vstal, sem se ustrašil, ker nisem vedel, kaj bosta starša rekla. Spomnil sem se tudi, da nimam rezervnih oblačil. Opazil sem, da me vsi gledajo. Enim je šlo na smeh, drugi pa so me le začudeno gledali. Bilo mi je nerodno. Pomislil sem, da če bi bilo možno, bi odplaval na drugo stran, da bi bil bližje našemu avtomobilu. Vendar to ni bilo mogoče. Ko sta me oče in mati videla, sta se razjezila. Oče me je okregal: »Sem ti rekel, da ne smeš v vodo!« »Poglej se, kako si moker!« Brez besed sem stal pred njim. Ker nismo vzeli rezervnih oblačil, je botra iskala po nahrbtniku, če ima slučajno s seboj, kaj primerne za obleči. Na žalost mi ni bilo nič od tistega, kar je imela, prav. Zato mi je oče dal svojo majico, ki mi je segala do kolen. Tak sem hodil do avta. Tudi med potjo so me vsi gledali. Vendar ne samo mene. Gledali so tudi v mojega očeta, ki je hodil

brez majice. Po moje so si mislili: »Kaj se ta važna?«

Ko se sedaj spomnim tega dogodka, se včasih nasmejem, a takrat so bili občutki precej drugačni (jeza, žalost, strah ...). Podoben dogodek se je letos zgodil tudi mojemu mlajšemu bratu. Zvečer smo se sprehajali po obali in jedli sladoled. Brat si je hotel umiti roke, a mu je spodrsnilo in je oblečen padel v morje. Dobro vem, kako se je

počutil. Zato morava od takrat naprej vedno s seboj vzeti rezervna oblačila. Vsem pa svetujem, da so v bližini vode zelo previdni, da se jim ne zgodi kaj podobnega, kajti tisti občutek, da te vsi gledajo, je zelo neprijeten.

Igor Radošević, 7. A

MAJHEN OTOK, VELIKO ČUDES

Na enem od potovanj sem spoznal Tenerife, enega izmed sedmih Kanarskih otokov. Kanarski otoki so španski in vsi vulkanskega izvora, kar tudi pove, da prvotnih prebivalcev tam ni. Kanarski otoki se ne imenujejo zaradi kanarčkov temveč zaradi morskih psov. Že mnogo oddaljenih krajev mi je pokazalo svoje čare in zanimivosti, ampak to potovanje se mi je najbolj vtisnilo v spomin.

Že prvi dan je bil prekrit z zgodbicami o tem otoku, ki bi zanimale vsakogar. Ena od teh pove, zakaj je letališče na južnem delu otoka. Prvotno letališče je bilo na severu. Na otoku se velikokrat zgodi, da v hipu vse postane megleno, a na severnem delu še najbolj. Na prvotnem letališču se je zgodila najhujša letalska nesreča kadarkoli. Zaradi megle sta se zaleteli dve letali, ki sta vzletali in v obeh letalih so umrli skoraj vsi potniki, bilo je le 61 preživelih od 644 ljudi.

Naslednji dan smo se z najetim avtom odpeljali v višji predel otoka, kjer se nahaja tudi najvišji vrh Teide, ki s svojimi 3718 metri ni le najvišji vrh na otoku, temveč tudi v Španiji. Do vrha spečega vulkana pelje le gondola, ki jo je treba rezervirati že prej. Tega nismo vedeli, zato se tudi nismo mogli odpeljati na vrh vulkana. Smo pa raziskali okolico. Teide ni edini vulkan na otoku, je še nekaj drugihmanjših, krivih za relief Tenerifov. Med vulkani in cesto je bil vulkanski pesek, ki me je spominjal na puščavo in mnogo zanimivo oblikovanih kamnin. Le tam pa tam smo videli kakšno rastlino, ki so jo iz Afrike prinesli ptiči, med kopenskimi živalmi pa so na otoku le martinčki.

Tretji dan smo se odločili za ogled vasice Masca na severno-vzhodnem delu otoka. Vozili smo se po ovinkasti poti, a vse to se nam je na koncu obrestovalo s prelepim pogledom na posebno oblikovano gorovje in čudovito vasico.

Še isti dan smo odšli v muzej, ki so ga že skoraj zaprli, a so nas prijazni varnostniki vseeno spustili noter. Tenerife so bili postojanka za raziskovalce, take kot je bil tudi Kolumb, ki so bili namenjeni v Ameriko. Tudi to je razlog, zakaj so na otok začeli naseljevati ljudi ter začeti proizvodnjo banan. To se je meni zdelo glavno, saj vse drugo ni bilo najbolje povezano z otokom.

Čez dva dni je bil na vrsti ogled Lora parka, ki je vabil s svojo pisanostjo živalskih vrst. Park nisem mogel primerjati z ljubljanskim živalskim vrtom, saj je v njem veliko več redkih živalskih vrst in hitro se lahko zgubiš. Najbolj sem bil navdušen nad šovi, v katerih so delfini ter tjulnji izvajali izjemne trike, za katere sem mislil, da jih te živali niso zmožne izvesti. V akvariju pa me je zmrazilo ob pogledu na morske pse, ki so plavali nad menoj in ob meni. Prav tako me je že takoj ob vhodu presunil oster pogled gorile. Vse živali niso bile v kletkah, temveč so se gibale prosto. In Lora park ima poudarek ravno na prostosti ter ohranjanju živalskih in rastlinskih vrst, kar se mi zdi zelo pomembno. Zanimivo pa je, da park financira tudi kraljeva družina.

Zadnji dan smo preživeli ne ravno tako, kot smo pričakovali. Zadnji dan smo si zaželeli sprostitve, sonca ter vode. Dobili smo sicer sonce, ampak je veter tako pihal, da nas je zeblo, voda pa je bila tako ledeno mrzla, da sva se kopala le s sestrico, pa še to nisva dolgo ostala v vodi. Ta plaža se imenuje San Andrea. Ker plaža ne more biti iz vulkanskega peska, so iz Afrike prav za to plažo pripeljali saharski pesek. Da pa voda ne bi bila še bolj mrzla, kot je bila, pa so naredili še ograjo iz ogromnih skal. V San Andreu smo bili na začetku, nato pa smo se premaknili na drugo stran otoka, kjer pa je bilo vse drugače in v miru smo lahko uživali zadnji dan bivanja.

Veliko je otokov na našem planetu, na katerih več vidiš in bolj uživaš kot na Tenerifih, ampak vsak otok je poseben in vreden ogleda. Zame je bilo to potovanje zelo zanimivo, saj

sem se naučil in si ogledal marsikaj, kar si ne bom mogel morda nikoli več in nikjer drugje. Res je, da je bila voda zelo mrzla, kar pa še ne pomeni, da na Tenerifih ni vroče, ravno nasprotno. Zato je dobro, če se tja odpraviš jeseni ali spomladi, ker ni prevroče. So pa tudi predeli, kjer sije sonce, a te vseeno zaradi močnega vetra zebe. Ljudje so bili prijazni in ustrežljivi. Otok je bolj za avanturiste kot za sprostitev in kopanje. Zato je od vsakega posameznika odvisno, ali mu to ustreza ali ne, ampak Tenerifi so zaradi svojih značilnosti zagotovo vredni ogleda.

Miha Lotrič, 9. B

27

BEOGRAD – KULTURA ALI ČEVAPČIČI

Vsako leto sem preživel prvomajske počitnice na obali, lani pa me je oče presenetil z zanimivo idejo o potovanju v Srbijo. Bil sem navdušen nad to idejo in komaj sem čakal, da odpotujeva.

Pot je bila dolga, a vseeno zanimiva. Mimo mene so letele pokrajine in svet se je počasi spreminjal. Kar naenkrat ni bilo nikjer več meni domačih hribov, ali vsaj gričev, če že ne kakšnega ledeniškega osamelca. Vojvodina in Beograd ne poznata nobenih omembe vrednih vzpetin, svet okoli mene se je zravnil, povsod je bilo ravno, do koder je neslo pogled. Beograd leži namreč v središču Panonske nižine.

Beograd ima zelo bogato zgodovino, ki sega kar do 7000 let v preteklost. Mesto je bilo naseljeno že v kameni dobi. Po prvem stoletju so se sem naselili Rimljani, okoli leta 630 so se na to območje naselili Slovani. Začetki srbske države segajo v 11. stoletje. V začetku 15.

stoletja so po Balkanskem polotoku rovarili in strašili Turki in kar za 500 let zagospodarili Srbom. Leta 1882 je Srbija postala kraljevina pod dinastijo Karađorđević. Po končani prvi svetovni vojni je nastala nova država, kamor smo spadali tudi mi, Slovenci. Imenovala se je Kraljevina Srbov, Hrvatov in Slovencev. Še vedno so bili glavni Karađorđevići. Potomci te kraljeve družine se po koncu druge svetovne vojne niso smeli vrniti v Jugoslavijo, ker jim to takratna oblast ni dovoljevala, ostali so v tujini, kamor so sramotno pobegnili po začetku druge svetovne vojne. Seveda jim ni nič manjkalo, če ne drugega so si ogledali Atene, London, Ameriko... Zanimivo je, da prestolonaslednik Aleksander danes razmišlja o tem, da bi moral dobiti nazaj vse nekdanje posesti, med drugim tudi Vilo Bled, grad Brdo..., ob tem pa se kot »domoljub« šele na stara leta uči materinega jezika.

V času mladosti mojih staršev so bile Srbija, Slovenija, Hrvaška, BiH, Črna Gora in Makedonija v skupni državi, ki se je imenovala Jugoslavija, po letu 1991 pa so nastale na območju razpadle države nove države. Ljudje so se preseljevali po Jugoslaviji sem ter tja, veliko ljudi se je z juga selilo na sever za boljšim zaslužkom ali pa zaradi službenih obveznosti. Tako je tudi moj dedek pristal po službeni dolžnosti v Sloveniji, spoznal tu Slovenko, si tu ustvaril družino in ostal.

Samo za predstavo, Ljubljana je glede na Kranj veliko mesto, Zagreb je nekajkrat večji od Ljubljane, Beograd pa je kar nekajkrat večji od Zagreba. Beograd je skoraj 2-milijonsko mesto, torej bi v njem lahko živel celotna Slovenija oz. vsi Slovenci.

Ko smo se po nekajurni vožnji, prek treh bivših republik naše pretekle skupne države, končno znašli v Beogradu, mi niso prišle najprej na misel znamenitosti, ki sem si jih kot vsak pošten turist pač moral ogledati, ampak hrana! In ker sem se znašel v balkanski prestolnici, je jasno, kaj sem si najprej privoščil; sicer sem kolebal med burekom in čevapčiči, a sem na koncu le izbral meni ljubše čevapčiče. Ko sem se najedel, so prišle na vrsto znamenitosti. Sam center Beograda ni tako gromozanski, kot sem pričakoval, vse kar si želiš ogledati, ti je dosegljivo kar peš in to mi je bilo peš. Glavna ulica vodi proti Trgu republike, Terezijam in staremu mestnemu jedru. Trgi nam običajno prikazujejo kulturo in zgodovino nekega naroda. Običajno se na trgu nahajajo najlepše zgradbe, gledališča, knjižnice... krase jih vodnjaki, restavracije, spomeniki. Ime trg po navadi dobi po neki mogočni osebi, kraju, pesniku ali zgodovinskem dogodku. Najpopularnejši del Trga republike je spomenik knezu Mihajlu Obrenoviču. Prav na vrhu mesta sem si ogledal Kalemegdan z beograjsko trdnjavo, skrivnostno gledališče burne zgodovine, ki od daleč spominja na staro galejo. V trdnjavi sem bil navdušen nadvojnimi muzejem, ki pokriva zgodovino 14 stoletij borbe za svobodo srbskega naroda. Zunaj so bili razstavljeni vojaški eksponati, od topov, tankov, raketometov, letal celo podmornic. S Kalemegdano sem imel čudovit pogled na sotočje Save in Donave.

V samem mestu je ogromno cerkva. Ogledal pa sem si eno od največjih, cerkev svetega Save. Hram sv. Sava so postavili na prostoru, kjer predvidevajo, da so leta 1595 Turki zažgali njegove posmrtno ostanke. Cerkev ima štiri zvonike in sprejme 10 000 vernikov.

Seveda pa vse te zanimivosti omenjam, da se predstavim kot pravi turist, ki ga zanima

zgodovina in znamenitosti. V resnici me je najbolj navdušil živalski vrt in mi je tudi najbolj ostal v spominu.

Torej v samem centru mesta se poleg raznih trgov, muzejev in spomenikov nahaja tudi živalski vrt. V njem so našle dom številne svetovne živali. V živalskem vrtu stoji kip šimpanza po imenu Sami, na katerem sem prebral, da Sami ni bil napadalen kot ostali šimpanzi ter da si ga lahko peljal po živalskem vrtu za roko. Očitno si nekateri predstavljajo, da so vse živali prijazne kot omenjeni šimpanz, a to sploh ni res. Po nekaj urnem ogledovanju živalskega vrta sem si privoščili sladkorno peno.

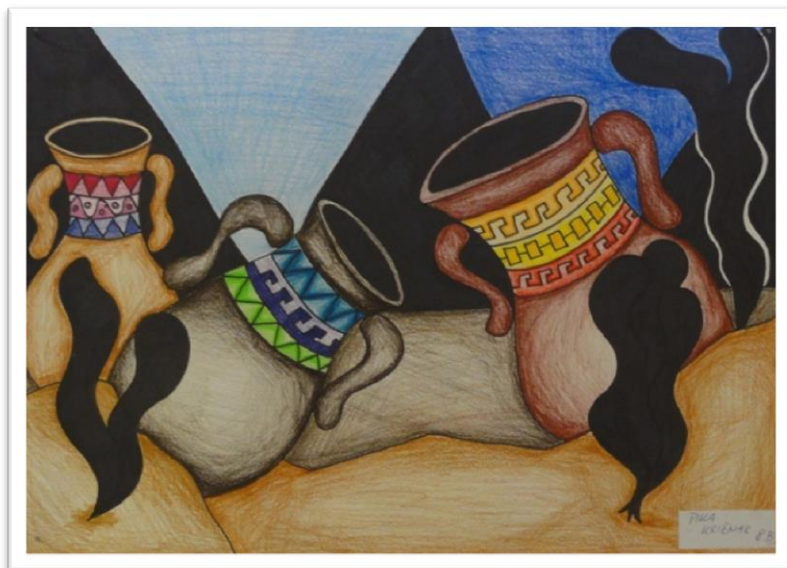
Glavni namen našega obiska pa ni bil kulturno-zgodovinski, ampak čisto druge narave. Oče se je odločil, da je prišel čas, da spoznam tudi te kraje in ljudi, ki so mi bili, priznam, popolnoma neznani. Moja pričakovanja so se ujemala s stereotipi, s filmi, ki sem si jih ogledal, pa naj bodo to njihove komedije, v katerih se ljudje zabavajo ob čevapčičih, odojkah in nogometu ali pa novejših, povojnih filmih, v katerih ne manjka kriminala, brezposelnih in najstnikov brez vsake perspektiva. A vendarle je svet tam podoben našemu, ljudje ne živijo v barakah, ampak je Beograd moderno mesto z razvito infrastrukturo, McDonaldi, koloseji... ljudje pa se po ulicah sprehajajo s podobnimi problemi kot pri nas.

Obisk pri sorodnikih, ki sem jih takrat prvič videl, se je razvil v prav prijetno obedovanje, klepetanje in druženje. Spoznal sem mentaliteto ter kulturo naroda. Doživel sem tradicionalno srbsko gostoljubnost. Najprej so nas sorodniki pričakali s pojedino. Vsi so me bili veseli in me imeli za svojega, čeprav so me prvič videli. Fascinantni so bili prašiči, ki jih tam gojijo in kokoši, saj veste mi mestni otroci kravo pobarvamo vijoličasto in verjamemo, da svizci zavijajo čokolado. Tu pa so domače živali prosto letale po dvorišču in sploh se jih ni nihče bal.

Z obiskom srbske prestolnice sem bil zelo zadovoljen. Seveda so vsi vtisi zelo subjektivni, saj drugačni ne morejo biti. Beograd je vsekakor mesto, ki ga bom z veseljem znova obiskal. Takrat si bom natančno in z zanimanjem ogledal vsaj dva kulturna spomenika.

Aljoša Žižmund, 9. A

MOJA GRŠKA AVANTURA

ODPRAVA

Med poletnimi počitnicami smo odpravili v Grčijo. Zgodaj zjutraj smo pot začeli v Kranju. V Ljubljani smo imeli prvi postanek, saj smo morali tam odložiti mojega brata Domna, ki se je z orkestrom odpravil v Kotor. Pot smo nadaljevali do Metlike. Po Hrvaški smo se ves čas vozili po avtocesti. Prvi daljši postanek smo si privoščili v Dubrovniku. Pot smo nato nadaljevali v

KOTOR

Kotor oz. Boko Kotorsko, ki je eden izmed najlepših naravnih zalivov v Evropi. Tam smo uživali 2 dneva. Boka ni bilo ravno sanjsko mestece, saj v njem ni nobenega kampa, zato smo prespali v avtodomu kar na parkirišču. Tudi voda je bila neznansko mrzla. A ko smo naslednjega večera prišli v staro mesto, se je moje mnenje o njem spremenilo. To je bilo prelepo staro mestece, obdano z obzidjem in z veliko restavracijami in manjšimi trgovnicami ter ulicami. Privoščili smo si večerjo. Orade so bile res zelo okusne. Pri odhodu sem opazila osvetljeno obzidje in nisem mogla verjeti, da je lahko mesto tako lepo, a tudi grdo.

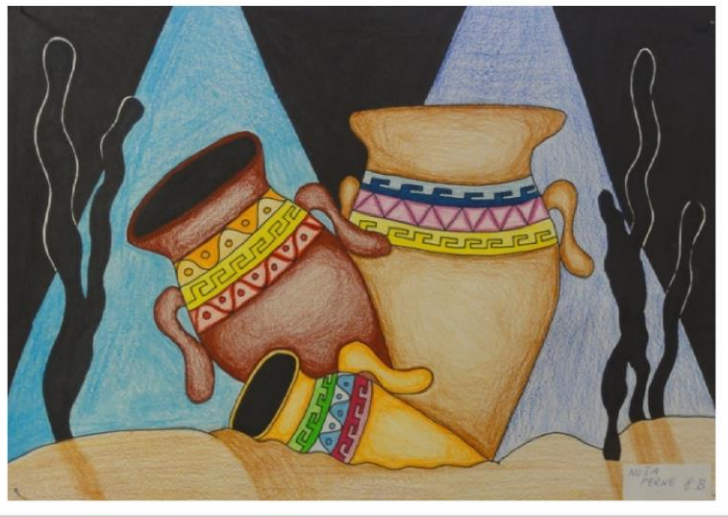
OHRIDSKO JEZERO

Pot nas je nato peljala do Makedonije. Pred tem smo še prečkali Albanijo in glavno mesto Tirano. V njem je bilo ogromno prometa, ljudje so prečkali ceste in vozili, kakor koli so želeli. Zdela se mi je prava norišnica. V Makedoniji smo se ustavili v Ohridu. To je mesto, ki leži ob Ohridskem jezeru s kristalno čisto vodo in znano ohridsko postrvjo. Ohrid je bil proglašen za svetovno kulturno dediščino in pravijo, da je bilo poseljeno že v prazgodovini. Mesto mi je bilo zelo všeč. V Ohridu smo ostali samo en dan, saj se nam je mudilo naprej do našega končnega cilja – Grčije.

METEORA

Najprej smo si v Grčiji ogledali kraj Kalambaka, znan po gorah in samostanih. Skupno ime za vse te gore in samostane je Meteora. Na prvi pogled me je spominjalo na Grand kanjon v Ameriki. Namestili smo se v kampu. Ker tu okoli ni bilo morja, smo preživljali dneve ob bazenu. Boljše kot nič. Ogledali smo si tri samostane, in sicer največjega, veliki Meteron, potem edinega ženskega (Sveti Stefan) in še enega moškega. Tako moški kot ženske so bili v samostanih oblečeni v črna oblačila. Zelo pa sem bila navdušena nad samostanskimi vrtovi. Zvedela sem tudi, da so na enem od teh samostanov snemali enega od filmov Jamesa Bonda 007.

OLIMPIJSKI STADION

Nekaj dni smo še preživeli v Mateori in tam nas je celo presenetil dež. Potem smo pot nadaljevali do polotoka Pelepones. Tam smo se namestili v nam zelo znan kamp Melissa. To je moj najljubši kamp v Grčiji. Peščena plaža, topla voda in ogromni valovi. En dan smo se odločili, da imamo dovolj poležavanja in da si gremo ogledat olimpijski stadion. Zgodaj zjutraj smo se odpravili na pot in prišli do Olimpije. To je majhno mestce s trgovnicami in uličicami. Najprej smo si ogledali antični del mesta – rojstni kraj olimpijskih iger. Tukaj vsaki dve leti prežgejo olimpijski ogenj, s katerim naznanijo začetek olimpijskih iger. Upoštevali smo priporočilo znancev, da naj si ruševine templjev ogledamo zjutraj ali zgodaj dopoldan, saj včasih temperatura doseže tudi 40 stopinj Celzija. Stadion me je navdušil, še posebej si bom zapomnila svoj tek po njem.

30

BABICA Z ŽAGO

Po ogledu znamenite Olimpije smo se odločili za kosilo v mestu. Naročili smo tradicionalne grške jedi, kot so grška solata (feta sir, čebula, paradižnik, olive, paprika, olivno olje) in giros (pita, meso in dodatki). Ravno, ko smo dobili hrano, se je začela prava avantura. Po cesti je hodila gospa z grbo na hrbtu in ruto na glavi, kadila je in nekaj držala za hrbtom. Ko je šla mimo nas, smo opazili da ima ogromno žago. Vsi smo jo presenečeno in s strahom gledali, še posebej zato, ker se je napolnila naravnost proti banki. A na koncu se je izkazalo, da je gospa prišla pred banko požagat veje na drevesu.

ZAKLJUČEK POTOVANJA

V Grčiji smo bili 17 dni, nato smo se vrnili domov, a po drugi poti. Potovanje mi je bilo všeč, saj smo si ogledali veliko zanimivosti in izvedeli veliko novega. Všeč so mi bile peščene plaže in topla voda. Kampi so bili poceni in nudili marsikaj. V Grčiji si lahko turisti ogledajo še veliko drugih znamenitosti, kot npr. Atene, goro Olimp, amfiteatre in številne templje.

Hana Kužnar, 9. A

SPOMINI NA ŠOLO V NARAVI – TERME ČATEŽ

V Čatežu sem doživela veliko zanimivih stvari. Najbolj v spominu mi je ostal četrtek, saj se mi je ta dan zgodilo največ zanimivih stvari. Zato ga bom tudi opisala.

Zjutraj nas je prišla v sobo zbuditi učiteljica Jana. Hitro smo morale vstati in se pripraviti za jutranjo telovadbo. Ko smo se oblekle, umile in počesale, smo se odpravile v pritličje, kjer nas je že čakale učiteljica Simona. Začeli smo teči. Ustavili smo se na manjšem travniku, kjer smo razgibali glavo, roke, trup in noge. Ko smo prišli nazaj v hotel, smo imeli zajtrk. Po njem smo se pogovarjali o ekologiji, nato pa smo se odpravili v manjše trgovinice po spominke. Ko sem prišla v trgovino, se nisem mogla odločiti, kaj bi kupila. Na koncu sem za mamico izbrala zapestnico, očku sem kupila ogrlico, sestri Evi svetilko v obliki kokoši, ki kikirika, in sebi svetilko v obliki slona, ki se mu modro svetijo oči. Vrnili smo se v hotel. V sobah smo se preoblekli v kopalke. Kasneje smo se zbrali v pritličju. Z učitelji smo se odpravili na plavanje. Plavali smo kar dve uri in bilo je zabavno. Po plavanju smo imeli kosilo, po njem pa počitek. V tem času sem se igrala s prijateljicami v sobi dvesto ena. Čas je hitro minil in kmalu smo šli spet na plavanje, kjer smo imeli testiranje. Na vrsti sem bila med zadnjimi, ker sem plavala tudi za zlatega delfina. Uspelo mi ga je osvojiti. Po testiranju smo imeli le malo časa, da se pripravimo za vožnjo z brodom. Oblekli smo se, posušili lase in se odpravili do reke Save. Tam nas je že čakal brod. Mene je zelo zeblo, saj je pihal močan veter. Ko smo se usedli na brod, je gospod vprašal, kdo je predsednik razreda. Povedali smo, da je to Selena. Gospod je Seleno poklical k sebi in lahko je vozila brod. Prispeli smo na drugi breg in se peš odpravili do kovačije. Tam nam je kovač razložil, kako se kuje železo. Nato smo se odpravili nazaj v hotel, kjer smo imeli večerjo, po njej pa disko. Najprej smo plesali z animatorji, nato pa še sami. Po prosti zabavi smo za konec zaplesali še z animatorji. Po plesu smo odšli v drug prostor. Tam smo imeli podelitev priznanj. Vsi smo bili že utrujeni in odšli smo v sobe. Po tuširanju smo sladko zaspali. To je bil ep dan in ostal mi bo v lepem spominu.

Maša Subotić, 4. A

Opisala vam bom četrtek v šoli v naravi v Čatežu. Izbrala sem ga, ker se je veliko dogajalo.

Zgodaj zjutraj smo se dekleta zbudila. Ob sedmih je prišla učiteljica pogledat, če smo budne in nas je »spravila pokonci«. Imeli smo čas za jutranjo higieno, nato pa smo imeli jutranjo telovadbo. Razgibali smo se in z učiteljico Simono šli teč. Ko smo se vrnili nazaj, smo šli v sobe, se preobuli in šli na zajtrk.

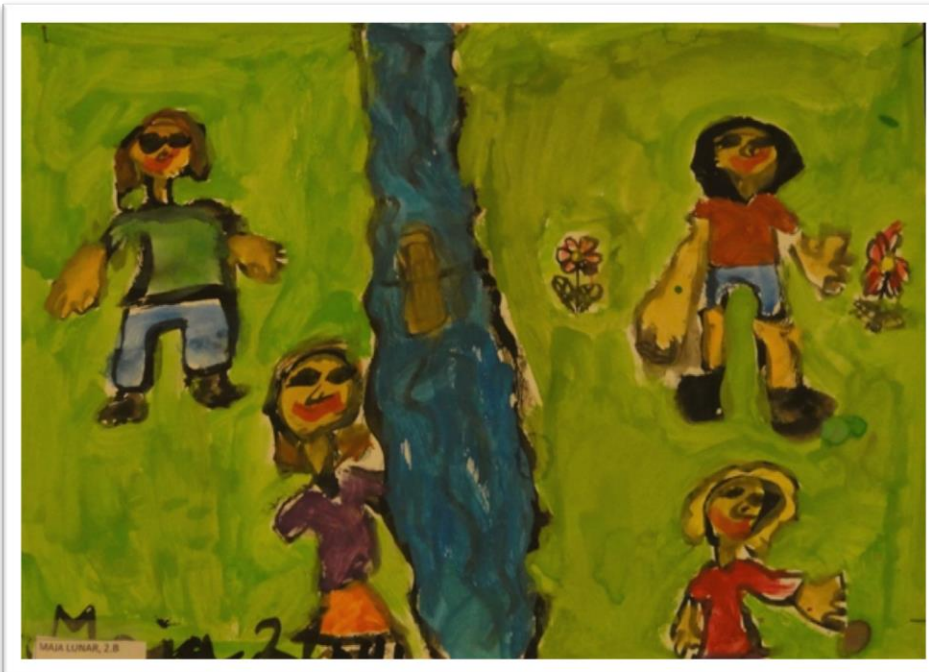
Potem smo se vrnili v sobe, kjer smo se oblekli ter vzeli denarnice. Odšli smo v pritličje, kjer smo naši sošolki Lari zapeli za rojstni dan. Nato smo imeli ekološko uro.

Izvedeli smo, kaj pomeni okrogel zelen znak s tremi puščicami in povedali so nam, kako se ločuje odpadke. Potem smo šli nakupovat spominke. V trgovini je bilo veliko različnih stvari in vse sem si hotela ogledati. Bila je velika gneča. Čez nekaj časa je učiteljica rekla, da naj počasi zaključimo. Vzeli smo spominke, jih plačali in šli v hotel. V sobah smo preoblekli kopalke. Pripravljeni za plavanje smo se zbrali v pritličju in s svojimi učitelji za plavanje odšli plavat. Nekaj časa smo se učili plavati, nekaj časa pa smo se spuščali po toboganih. Po plavanju in kosilu smo imeli odmor in takrat je učiteljica hodila po sobah in od vsakega vzela dva evra za vožnjo z brodom. Po počitku smo se odpravili zopet na plavanje. Tokrat smo plavali za značke – za delfina in morskega konjička. Nato smo se v sobah toplo oblekli, obuli in vzeli dežnike. Zbrali smo se in odšli do reke. Tam sta nas z brodom pričakala gospoda. Ko smo prišli na brod, smo se pozdravili in učiteljici sta nas fotografirali. Eden od gospodov je vozil, drugi pa nam je razlagal o brodu. Nato je naša sošolka Selena odgovorila na tri vprašanja in je lahko prišla za krmilo. Gospod ji je pokazal, kaj naj naredi, da nas pripelje na cilj (na drugo stran reke). Potem smo si šli ogledat staro kovačijo. Tam nam je gospod pokazal, kako izdelujejo podkve in nam povedal nekaj zgodb o konjih, ki jih je podkoval. Izvedeli smo tudi, da si je že od majhnega želel biti kovač. Na koncu si je vsak od nas vse ogledal in dobil list, na katerem je pisalo nekaj o kovačiji. Skupaj smo šli nazaj na brod. Ugotovili smo, da je reka široka sto petnajst metrov in izvedeli, čemu je brod

včasih služil. Pripeljali smo na drugi breg, se zahvalili brodarjema in se vrnili v hotel. V sobah smo imeli malo počitka, nato smo se v pritličju zbrali in odšli na večerjo. Po večerji smo šli v disko v dvorano, kjer sta nas pričakala animatorja. Najprej smo plesali tako kot onadva, potem smo imeli prosti ples. Po disku smo se zbrali, da smo dobili priznanja za plavanje. Najprej se je slikala vsaka plavalna skupina posebej z učiteljem, potem pa še vsi skupaj. Utrujeni smo odšli v sobe. Malo smo reševali snopiče in šli spat. Pred spanjem sem imela malo domotožja, a me je učiteljica potolažila. Tako smo vsi mirno zaspali.

Ta četrtek mi je bil zelo všeč, pa še naša sošolka Lara je imela rojstni dan.

Mia Jočić, 4. A

Bili smo v šoli v naravi v Čatežu. Bil je četrtek in vsi učenci smo se morali zbrati v pritličju in s seboj imeti denarnice. Učiteljica nam je povedala, da gremo nakupovat. Odpravili smo se proti trgovinam. Prispeli smo do prve trgovine in vstopili. Zagledala sem se v dva dela trgovine. V enem delu trgovine so bile igrače, v drugem pa spominki, kot so: zapestnice, figurice ... Odločila sem se, da grem najprej v tisti del s spominki. Sprehajala sem se po trgovini in si ogledovala zanimive stvari, ko sem prišla do neke police, kjer so bile figurice živali iz železa. Bile so raznih barv in velikosti in

skoraj vse različne. Najbolj mi je bila všeč sova, a je bila predraga. Najcenejši je bil slonček, ki je stal devet evrov, a ga je žal že nekdo kupil pred mano. Na koncu sem izbrala želvico, ki je posuta s prozornimi steklenimi biserčki. Njen oklep je bil temno modre in zelene barve. Na vrhu oklepa je imela štiri rdeče črte iz steklenih biserčkov. Ugotovila sem, da se njen oklep lahko odpira in zapira. Njena glava je bila svetlo zelene barve. Bila mi je zelo všeč. Ko sem jo že nameravala kupiti, sem pogledala v denarnico in ugotovila, da imam namesto 14 evrov v njej samo 10 evrov. Prosila sem učiteljico, če smem v sobo po pet evrov, ki sem jih pozabila. Dovolila mi je. Kakor hitro sem mogla, sem stekla nazaj v hotelsko sobo. Hotela sem odpreti vrata, a se nikakor niso dala. Na koncu mi je vendarle uspelo. Skoraj vse sem pregledala in premetala, a

denarja ni bilo nikjer. Skoraj sem že obupala in pomislila sem, da se lahko tisti želvici kar odpovem. Hotela sem oditi iz sobe, ko sem v kotu pri televiziji našla bankovec za 5 evrov. Hitro sem ga zagrabila, ga dala v denarnico in stekla iz sobe po stopnicah iz hotela. Vsa zadihana sem prispela nazaj v trgovino ter pograbila želvico s police in jo nesla k blagajni. Trgovka je

imela polno dela z zavijanjem stvari in njihovim dajanjem v vrečke. Ko sem prišla na vrsto, sem želvico položila na mizo. Trgovka je videla, kako sem tekla po 5 evrov, zato mi je dala popust in za želvico sem namesto 12 evrov plačala le 10. V vrečki sem jo nesla proti hotelu v sobo, kjer so bile že Zoja, Eva in Maja. Druga drugi smo pokazale, kaj smo kupile.

Zelo sem bila srečna, ker sem to želvico nameravala dati mami. Tega darila se je zelo razveselila in polepšala sem ji dan. Upam, da bo mami želvica prinesla srečo.

Selena Podgoršek, 4. A

V šoli v naravi je bilo veliko zabavnih dni. Opisala vam bom bom četrtek, ker sem takrat imela rojstni dan.

Ko sem se prebudila, so mi Mia, Živa in Eva veselo čestitale. Bila sem zelo navdušena in takoj sem vedela, da bo to najboljši dan. Jutro smo začeli s tekom. Ko smo se vrnili v hotel, nas je že čakal samopostrežni zajtrk. Vzela sem kruh in viki kremo. Nato smo v tišini odšli v sobe. Eva je odklenila sobo. Vzeli smo denar in se odpravili po nakupih. V trgovini sem kupila dva puhka. Tako sta mi bila všeč, da ju nisem mogla izpustiti. Bila sta tako puhasta in kosmata. Nato smo se v sobi pripravili za plavanje in se zbrali v pritličju. Komaj sem

čakala, da plavam za bronastega delfina. Ko sem ga naredila, sem bila zelo vesela. Sledilo je kosilo. Po počitku smo odhiteli na brod. Z njim smo se peljali po reki Savi. Obiskali smo tudi kovačijo. Tam nam je kovač pokazal, kako naredi različne izdelke. Ko smo se vrnili, smo spet odšli na plavanje. Bilo je prav zabavno, saj smo se vozili p o toboganih. Po večerji smo obiskali disko. Najprej smo plesali vodeno, potem pa tako kot smo želeli. Bila sem že tako utrujena, da sem po prihodu v sobo takoj zaspala. Komaj sem čakala nov dan, saj gremo takrat domov.

Lara Tomić, 4. A

NAŠI UTRINKI IZ ŠOLE V NARAVI – FIESA (7. razred)

(FIESA, 24. 3. 2014–28. 3. 2014)

- Najbolj sem uživala v lokostrelstvu in v raziskovanju naše obale, kjer smo našli veliko različnih školjk. (Petra, 7. a)
- **Uživala sem v lokostrelstvu, ker pa ne maram pohodov, mi ti pohodi, predvsem po klancih navzgor, niso bili prav nič všeč. (Lavra, 7. a)**
- Šola v naravi je bila poučna in zanimiva. Užival sem predvsem takrat, ko smo imeli prosti čas. Ni pa mi bilo preveč všeč, da je bila tam tudi šola iz Vinice, a puncam je bilo prav to fino. (Žan, 7. a)
- **Bilo je zelo zabavno. Uživala sem v lokostrelstvu, malo manj pa v občasnih prepirih. Te šole v naravi se je udeležila tudi osnovna šola iz Vinice, kar je še dodatno popestrilo našo zabavo. Uživala sem tudi v vožnji z ladjico. (Antigona, 7. a)**
- Zelo všeč mi je bil orientacijski pohod, saj smo se morali v naravi znajti sami. Niso pa mi bile preveč všeč igre v jedilnici. (Robert, 7. a)
- **Všeč mi je bila že lokacija šole v naravi – morje. Mislim, da smo se vsi kar veliko naučili. Zanimiva tema mi je bila morska biologija. Vsak dan se je dogajalo kaj zanimivega. (Leny, 7. a)**
- Zadnjo noč mi je skozi nadstrešno okno v sobo skočil mucek. Malo me je prestrašil, a je bil prav »fleten«.
- (Gašper, 7. a)
- **Spoznali smo staro mesto Piran in njegovo okolico. Odpravili smo se tudi na daljše pohode in na orientacijski pohod. (Matija, 7. a)**
- V Fiesi sem imel s sošolci največjo sobo, saj nas je v njej bivalo kar pet. Vsako jutro smo imeli jutranjo telovadbo, a me ta ni motila preveč. Večer pred odhodom smo imeli najboljšo zabavo. (Igor, 7. a)
- **Šola v naravi bi bila še zanimivejša, če bi šli takrat, ko bi se lahko tudi kopali v morju. Včasih mi je bilo reševanje kakšnega učnega lista odveč. (Matevž, 7. a)**

– Šola v naravi mi je bila všeč, saj sem bila skupaj s sošolci in prijatelji. Najbolj sem uživala v četrtek, saj smo imeli ples. (Ivana, 7. a)

– **Všeč mi je bil sprehod po Piranu in Portorožu, kjer so veliki hoteli. Lahko smo si tudi kaj kupili. Predavanja in delavnice so bila zanimiva, a prav vsa pa tudi ne. (Andraž, 7. a)**

– Najbolj všeč mi je bil ples, saj sem lahko plesal z Mašo iz šole iz Vinice. (Kristjan, 7. b)

– **Učiteljice so nam pregledovale**

sobe in si za njihovo urejenost pridobili zvezdice. Imeli smo tudi pohod, in sicer je bil dolg kar 12 kilometrov. (Ana, 7. b)

– Zanimivo je bilo nabiranje školjk, ki smo jih potem tudi skuhali in pojedli. (Anja, 7. b)

– **V šoli v naravi sem spoznala tudi nove prijatelje. Igrali smo se tudi različne družabne igre. (Albiona, 7. b)**

– Dekleta smo glasno navijali za naše fante, ki so igrali nogomet s fanti iz šole iz Vinice. V Piranu in Portorožu smo si privoščili zelo dober sladoled. (Eleonora, 7. b)

– **Med prostim časom smo pogosto igrali pikado. (Domen, 7. b)**

– V sobi smo se razveselili, ko smo dobili nagrado za najbolj urejeno sobo. Tudi hrana je bila okusna. (Filip, 7. b)

Predstavljamo sebe in druge

UČENCI 2. A SE PREDSTAVIJO

<p>Jaz sem Albert. Včasih se rad tepem, pa tudi kričim. Moja najljubša jed je hamburger, pijača pa kokakola. Pri pouku imam najraje šport.</p>	<p>Ime mi je Tilen. V šoli imam najraje likovno umetnost. Rad pa imam tudi spoznavanje okolja. Ko je konec pouka, grem sam domov. Doma se preoblečem, naredim nalogo in pomagam mami.</p>	<p>Ime mi je Noel. Moj najljubši predmet je športna vzgoja. Hodim na dramski krožek. Zelo rad računam težke račune. Hodim na atletiko. Moj najljubši dan je petek. Imam starejšega brata Amadeja.</p>	<p>Jaz sem Mia. Rada se učim, ker se med poukom zgodi veliko zanimivih stvari. Obiskujem veliko različnih dejavnosti. Rada jem raznoliko hrano. Za sladico imam najraje sladoled. Pri pouku imam rada vse predmete.</p>
<p>Ime mi je Naja. Moja najljubša ura je šport. Obiskujem tudi krožke: dramski krožek, pevske vaje, plesne vaje in verouk. Rada hodim v šolo in se učim. Moji najljubši jedi sta pizza in špageti. Živim v bloku, ulica Lojzeta Hrovata 9. Rada imam odmor. Uživam ob gledanju rastlin in živali.</p>	<p>Ime mi je Erlina. Zelo rada hodim v šolo. Rada pa sem tudi zunaj. Od živali imam najraje konje. Rada bi imela svojega. Najljubša hrana mi je pizza s salamo, najljubša sladkarija so bonboni. Rada pišem in se učim, najraje pesmice. Popoldne se rada rolam in skačem čez kolebnico.</p>	<p>Jaz sem Bernard. Zelo rad imam šport, najraje igranje košarko. Obožujem matematiko, ker mi gre zelo dobro. Včasih tudi nagajam. Velikokrat sem ušpičil že kakšno lumparijo. Rad imam kolesarjenje. Moja najljubša jed je hamburger.</p>	<p>Jaz sem Anže. Med odmorom najraje rišem. Moj najljubši dan je petek. Moja najljubša predmeta pa šport in matematika. Hodim na atletiko in v glasbeno šolo, kjer se učim kitaro. Rad berem in hodim v šolo. Star sem sedem let in pol. Živim v ulici Rudija Papeža 9. Vedno sem lačen. Rad jem pizzo in makarone. Ko sem prost, rad gledam risanke in računalniške igre. Po naravi sem živahen. Rad pa tudi tečem.</p>
<p>Jaz sem Marko, pišem se Gnajtovič. Včasih sem poreden. Rad kričim, da utišam sošolce. Rad hodim na nogomet, da bi shujšal. Včasih plezam po drevesih, vendar ne smem. Rad imam matematiko in športno vzgojo.</p>	<p>Ime mi je Taja. Zelo rada hodim v šolo. Rada sem zunaj. Imam 7 let. Rada ustvarjam in rišem. Moje najljubše živali so konj, pes, mačka in piščanček. Hodim na košarko. Rada skačem čez kolebnico, skačem gumitvist. Rada pa tudi sadim rože, paradižnik in jagode. Moja najljubše jedi so pomfri, pizza in špageti.</p>		

**Takole pa smo se predstavili v našem razredu, v 1. b razredu.
Predstavitve so bile zelo zanimive. Nekaj jih lahko preberete tudi vi.**

<p>Sem KALINA. Stara sem šest let. Živim v sedmem nadstropju bloka. Hodim v 1. b razred. V družini nas je pet: mamica, oče, dva starejša brata, najmlajša v družini sem pa jaz. Imam dolge, svetlo rjave lase, modre oči, visoka sem pa čisto dovolj za prvi razred. Sem zelo vesela in živahna punca. Najraje jem polpete, pire in špinačo. Rada pa imam tudi sladkarije. Od sadja imam najraje jabolka in jagode. Moja najljubša pijača pa sta jabolčna voda in čokoladno mleko. Vsak ponedeljek hodim tudi v plesno šolo. Rada tudi rolam in se vozim s kolesom. Aja, pa še to vam povem. Zelo rada imam živali. Pa tudi rišem rada, tako kot moja babica, ki je najboljša na svetu.</p>	<p>Ime mi je LARA. Stara sem sedem let. Rojena sem v Ljubljani. Stanujem pa v Kranju. Imam mlajšega brata. Ime mu je Gašper. Imam srednje dolge rjave lase. Moje oči so temno rjave. Imam že dva stalna zoba. Hodim v 1. b razred osnovne šole Matije Čopa v Kranju. Moj najljubši predmet je glasba. Rada jem sadje in zelenjavo. Rada imam živali. Najraje imam deguje, zato imam dva doma. Rada rišem, pojem in plešem. Obiskujem plesne vaje na šoli in hodim na balet. V prostem času se rada igram s svojo sestrično Lucijo.</p>	<p>Moje ime je UROŠ. Star sem sedem let. Rodil sem se v Ljubljani. Živim v Kranju, skupaj z mamico, očkom in s starejšim bratom. Moj najboljši prijatelj je Tijan, najboljša prijateljica pa Taša, ki je tudi moja sestrična. Moja najboljša hrana so rezanci z mesno omako, najljubša pijača pa voda. Sem zelo sladkosneden, rad imam prav vse sladkarije. V prostem času rad gledam risanke, se igram z lego kockami in kolesarim. Rad hodim s starši v hribe. Od športov me zanimata še košarka in plavanje. Rad bi se ukvarjal z atletiko, saj sem zelo dober pri teku. Imam črne lase in temno rjave oči. Vsi mi pravijo, da sem podoben očetu. Po horoskopu sem vodnar. Za vodnarje je značilno, da so družabni in so hitro užaljeni. Tak sem tudi jaz. Upam, da sem vam vseeno všeč.</p>
<p>Ime mi je NEMANJA. Stanujem v Kranju. Imama starejšo sestro Anastasio, mamico in očka. Star sem že sedem let. Imam rjave oči in rjave lase. Moj najboljši prijatelj je Peter. Najraje igram košarko in nogomet. Rad jem hrenovke in pijem sok.</p>		
<p>Moje ime je PETER. Stanujem v bloku. Živim z mamico, očetom in s starejšim bratom. Imam rjave lase in rjave oči. Rad oblečem trenirko in športne copate. Najraje jem ribe, pire krompir in brokoli, pijem pa bezgov sirup. Od sladic imam rad kifeljčke, od sadja pa jabolka. Ukvarjam se s športom. Hodim v plavalno šolo in igram košarko. Obiskujem tudi zdrav življenjski slog. Rad kolesarim in se vozim s skirojem. Zelo rad igram igrice na računalniku in se igram z lego kockami. Doma nimam hišnega ljubljence, pri babici in dedku pa rad božam psa Tima.</p>		
<p>Sem LUKA. Imam rjave lase in rjave oči, sem visok in suh. Moja najljubša hrana je zelenjava. Zelo rad pijem sadne pijače in pojem veliko sadja. Treniram košarko in nogomet. V moji družini smo štiri člani: ati, mami, starejša sestra in jaz. Svojo družino imam zelo rad.</p>	<p>Jaz sem TIA. Imam svetle lase in temno rjave oči. Najraje sem oblečena v trenirko ali pajkice in majico. Rada hodim na treninge plezanja, kolesarim, rolam, hodim na sprehode in se igram s svojo starejšo sestro, ki jo imam zelo rada. Moja najljubša hrana je lazanja, pomfri, jagode in marelice. Posladkam se s čokolado. Najljubše pijače pa so mi multi sola, voda in ledeni čaj.</p>	<p>Ime mi je LINA. Stara sem šest let. Imam dolge rjave lase in rjave oči. Najraje jem margarino in marmelado in pijem pomarančni sok. Moj najljubši šport je košarka. Zelo rada rolam, kolesarim in se igram s konjički, ker je to moja najljubša žival. Naša družina šteje šest članov.</p>

Devetošolci se poslavljajo

ŠPORTNIKI – DEVETOŠOLCI

JAN LENIČ

Rekli bi: še eden od mnogih nogometašev. A Jan je drugačen od večine. Nogomet je njegova ljubezen že od šestega leta naprej. Že kot majhnega dečka je njegov talent opazil trener v Nogometnem klubu Triglav Kranj. Kot najstnik se je »preselil« v Nogometni klub Bravo Ljubljana, kjer je ena od najboljših nogometnih šol v Sloveniji, a se je zaradi dolge vožnje dvakrat na dan kasneje raje vrnil v NK Triglav. Leta 2012 se je kot kapetan ekipe odpravil s soigralci na turnir v Barcelono. Osvojili so prvo mesto, Jan pa je bil prvi strelec turnirja. Bil je reprezentant Slovenije do 13 let, letos pa je ponovno v izboru. Vsa leta v mladinski selekciji so bili gorenjski prvaki. Pod njegovim vodstvom pa so v šolskem prvenstvu v malem nogometu prišli do pol finala. Zato ne bo prav nič čudno, če ga bomo nekoč gledali v nekem velikem klubu. Zanj je nogomet prosti čas. Ko sem ga vprašal, če ima punco, mi je odgovoril: »Ja, žogo!«

ŽAN DEMŠAR

Golf je zelo drag in zanimiv šport. Mnogi ga igrajo le rekreativno, Žan pa ga trenira že 7 let. Začel je trenirati pri GC Bled, kjer je še vedno član kluba. Že v mlajših letih se je uvrstil v tekmovalno skupino. Danes Žan tekmuje v JuniorTour v kategoriji U16. Lahko smo ponosni, saj med nami v šolskih klopih sedi trikratni državni prvak v letih 2010, 2011, 2012. Na šestih mednarodnih tekmovanjih, na katerih so sodelovali tudi golfisti iz Avstrije, Nemčije in Slovenije, je kar trikrat osvojil prvo mesto. Žan ima na turnirjih na državni ravni že 9 zmag. Branil je tudi barve Slovenije v letih 2010, 2011, 2012. Zmage in dosežki pa niso vse, kar je Žan dosegel, saj je najmlajši Slovenec, ki je zadel Hole in one. To pomeni, da je v prvem

poskusu zadel luknjo in to z razdalje 138 m. To se je zgodilo 1. 8. 2012. Morda pa bo prav Žan tisti, ki bo dvignil raven slovenskega golfa, ki se bo lahko primerjal s svetovnim.

37

MARTIN IGLIČ

- »Kaj treniraš ?«
- »Smučarske skoke«
- »Smučarske skoke?!«

Takega prizora je večkrat deležen Martin. Vsak ne more trenirati smučarskih skokov in biti pri tem še uspešen. Smučarski skoki so njegova ljubezen že od leta 2006. Začel je trenirati v Skakalnem klubu Triglav Kranj, kjer trenira še danes. Pred kratkim je osvojil 11. mesto na OP igrah. OP igre so mednarodno tekmovanje, na katerem nastopajo športniki iz Francije, Nemčije, Avstrije, Švice, Norveške in Italije. Na državnem prvenstvu v nordijski kombinaciji je bil četrti. Njegov največji uspeh pa je prvo mesto na državnem prvenstvu v skokih. Martin pravi, da je važno sodelovati in igrati »fairplay«. Ko sem ga vprašal, kakšen je občutek, ko se spustiš po strmi odskočni deski in nato lebdiš kar 100 m ali več, mi je odgovoril: »Ah, nič posebnega!«

JERNEJ VELIČKOVIČ

135 medalj! Tako je, prav ste prebrali. Jernej je osvojil skupaj že kar 135 medalj. A začnimo od začetka. Plavanje trenira od leta 2004. Svojo pot je začel v Plavalnem klubu Zvezda Kranj, kjer plava še danes. Jernej je državni podprvak na 200 metrov – prosto. Petkrat je bil tretji na 200 metrov hrbtno in v ostalih disciplinah. Jernej je bil izbran za reprezentanco Slovenije v

troboju. Letos in lani je osvojil tretje mesto na občinskem prvenstvu, kjer je nastopal za našo šolo. Pridno pobira medalje tudi na manjših mitingih in od 135 medalj, jih ima kar 80 zlatih. Od Jerneja se pričakuje veliko in morda se bomo nekoč veselili olimpijske medalje, ki jo bo osvojil Čopovec.

Pripravil: Robert Sarafimov, 9. A

NEZNANA PRIHODNOST

Po končani osnovni šoli se bom vpisal na Gimnazijo Kranj. Za vpis na to šolo sem se odločil, ker mi je ta šola najbližje in tudi zato, ker gre na to šolo veliko mojih prijateljev. Moj brat bo to šolo letos uspešno zaključil. Tudi on mi je svetoval, naj se vpišem v to gimnazijo, saj imajo dijaki gimnazije odprta vrata na vse študije –

od naravoslovnih študijev, ekonomije, prava in drugih. Tudi moja starša sta obiskovala to gimnazijo, ki jima je dala dobro podlago za nadaljnji študij. Vpisal se bom na program gimnazija, saj še ne vem točno, kaj bi bil po poklicu. Razmišljam, da bi se vpisal na splošni ali pa na naravoslovni oddelek. Oba oddelka imata enak predmetnik, le da je pri naravoslovnem oddelku več poudarka na naravoslovnih predmetih. Poleg rednega pouka gimnazija ponuja veliko število občolskih dejavnosti. Zanimata me predvsem košarka in odbojka. Brat se je vključil v program MEPI, ki mladim omogoča, da aktivno preživljajo svoj prosti čas. Mlade spodbuja, da se udeležujejo aktivnosti iz različnih področij.

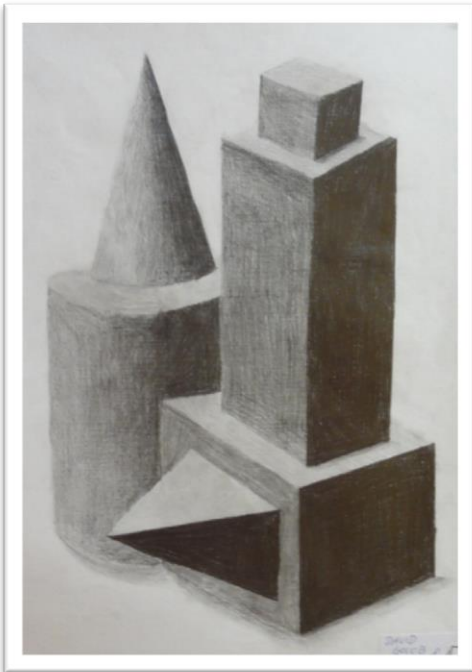
Ker me zanima veliko stvari, še ne vem, kateri poklic si bom izbral. Upam, da bom do konca gimnazije že kaj več vedel o svojem nadaljnjem šolanju. Ne vem še, kakšno bo stanje v državi čez pet let in kateri poklici bodo takrat najbolj iskani.

Mislím, da se je pri mojih letih težko odločati o prihodnosti. Upam, da bom po gimnaziji lahko izbiral med različnimi fakultetami. Pomembno je, da se bom takrat pametno odločil. Poklic, ki si ga bom izbral, bom verjetno opravljal skoraj celo življenje. Pri tem je pomembno, da bom imel svoj poklic rad, saj ne bi bilo dobro, da bi opravljal poklic, pri katerem ne bi užival.

V življenju imam še veliko ciljev. Upam, da jih bom večino uresničil. Če si človek zada nek cilj in se potruzi maksimalno, da bi ta cilj dosegel, mu bo to tudi uspelo. Verjamem v svoje sposobnosti. Najprej bi rad zaključil gimnazijo, potem pa še uspešno končal eno izmed fakultet in našel primerno službo, ki jo bom opravljal s srcem.

Jure Povšin, 9. B

KAM NAPREJ PO KONČANI OSNOVNI ŠOLI?

Vsi dobro poznamo vprašanje, ki nas spremlja že od vrtca: »Kaj boš pa ti, ko boš velik?« Pogosto na našo odločitev na začetku vplivajo starši in sorodniki, ki sami opravljajo svoj že izbrani poklic in če nas navdihujejo, želimo postati kot oni, sanje o našem poklicu pa se običajno, medtem ko odraščamo, korenito spremenijo - ko gledamo na poklic tudi iz drugih zornih kotov. V 8. razredu so nas začeli spodbujati, naj razmišljamo o prihodnosti in o našem poklicu in nas vabili, da naj poiščemo pomoč pri svetovalni delavki, če smo v dilemi ali pa nas kaj pri naši odločitvi omejuje.

V 9. razredu pa se začne zares. V roke nam podajo prijavnice za srednje šole, v katere se bomo vpisali in čim bolj uspešno nadaljevali šolanje. Sama pa sem si izbrala poklic medijskega tehnika na Srednji medijski in grafični šoli Ljubljana. Sicer sem se hotela vpisati na šolo za grafičnega tehnika, a sem po podrobni raziskavi na spletnih straneh za poklicno svetovanje in na informativnem dnevu ugotovila, da mi ta poklic ne leži in to še v pravem trenutku. Za to šolo sem se odločila sama, sestra in mami pa sta mi pomagali, da temeljito premislim, če mi je ta poklic res všeč in me spodbujali pri moji izbiri.

Vpisala sem se torej na Srednjo medijsko in grafično šolo Ljubljana, na program medijski tehnik. Medijski tehnik s posebnimi programi pripravlja in obdeluje besedilo, slikovno gradivo, video in zvok glede na zahteve izbranega medija. V tem programu bomo dijaki spoznali sodobno informacijsko-komunikacijsko tehnologijo ter računalniško strojno in programsko opremo. Pridobila bom temeljna strokovna znanja s področja grafičnih, medijskih in avdiovizualnih komunikacij, šolanje pa bo trajalo 4 leta. Za izobraževalni program pa sem si izbrala strokovna modula grafični in reprodukcijski sistemi ter animacija v ravnini in prostoru. Ker sem izbrala ta izobraževalni program, se bom po uspešno končanem šolanju usposobila za poklic operaterke grafične priprave ter za oblikovalko spletnih strani. Če pa bom med šolanjem zelo uspešna, pa se bom vpisala v višješolske študijske programe z opravljenim izpitom iz posameznega predmeta splošne mature.

Menim pa, da je to moj poklic prihodnosti, saj so znanja medijskega ali grafičnega oblikovanja vse bolj iskana zaradi vse večjega napredka tehnologije, ki se je razširil na skoraj vsa področja našega življenja in brez sodobne tehnologije kmalu skoraj ne bomo več znali živeti, obenem pa omogoča velike razvojne možnosti človeštva na področju raziskovanj ipd.

S 15. letom večina otrok v 9. razredih osnovnih šol zaključuje osnovnošolsko izobraževanje, in delno vstopa v samostojno življenje in se odgovorno odloča o svoji prihodnosti, sama pa menim, da je večina otrok v 15. letu dosegla zrelost, da so odgovorni za svoja dejanja, sicer pa se moramo slej ko prej naučiti odgovornosti sami zase in posledično za svojo prihodnost. Moja lastna prihodnost pa je odvisna izključno samo od mojih dejanj in odločitev, zadala pa sem si, da bom izobraževanje nadaljevala ne glede na vse in dosegla čim boljše rezultate. Želim pridobiti kvalitetno znanje, ki ga bom lahko uporabila pri svojem poklicu, in bo po tem to znanje odtehtalo moje plačilo, ki bo ocenilo moje dotedanje delo ali nedelo.

Kaja Peneš, 9. B

SKRIVNOST

V vraku nad mano,
kot nevidna koprena,
mekoj lahkega lebdi.

Kot tat je,
kaj v barbarsko oblečen,
na čisto potih,

stran beži.

In vedno dlje se odmi
od mene po vraku drsi,
upam, da ga ujamem,
preden dokončno rbledi.
A ta rakoti: Meksaj se me da: ...

... je prehitel na radovedno.

Radovednost ne pozna meja

KAJ BI STORIL/-A, ČE BI NAŠLA MAMINO ŠMINKO?

Z mamino šminko bi:

- si namazala usta, (Medina)
- na steno dnevne sobe narisal športi avto, (Marcel)
- na ogledalo v kopalnici narisala srček, (Aleksandra)
- na steno narisal mamico, (Nace)
- na risalni list narisala deklico, našminkala bi svoje punčke, (Lavra)
- pobarval mamičine zaklade in risal na steno, (Tit)
- na mizo narisala sliko mamice in sebe, (Natalija)
- se našminkala ko indijanec, potem bi se zaprla v sobo, da me mamica ne bi videla, (Eva)
- jo pospravila. (Bina)

Mi smo pesniki

PESMICI O OČETIH

Moj oči je junak in velik veseljak.
A ko se razjezi, »beži, beži« zdaj ti.
In ko mu zbežiš, ga na morju prehitiš.
Ko zagleda morje, si zaželi tri motorje.
Tudi, če plavati ne zna, si zapoje tralala.
In pesem se konča, ko mi sto evrov da.

Nia Pretnar, 3. A

*Moj očka je prijazen,
vesel in mlad,
zelo rad ima pomlad.*

*Veliko je na kolesu,
hodi rad v hribe,
najraje pa je ribe.*

*Močan je kot Martin Krpan,
nosi me lahko noč in dan,
jaz pa mu za to,
ljubčka na lička dam.*

Tia Sara Spasov, 3. A

RAZVESELILA SEM MAMO

Razveselila sem mamo,
ko sem v šoli dobila dobro oceno,
razveselila sem mamo,
ko sem ji v kopalno kad nalila peno.

Mamo velikokrat razveselim,
ko šopek rož ji dam,
saj moja zlato mamo
res rada imam.

Maša Omerza Zalokar, 4. C

POMLAD

Pomlad je letni čas, ko cvetijo vse rože.
Takrat se ptički ženijo in se veselimo.
Pomlad je letni čas, le kdo je nima rad?

Eva Hendrickx, 3. A

Pomladi rože zacvetijo
in medvedi se zbudijo.
Takrat posveti sonček zlat
in jaz prepevam rad.

Živa

Pomlad je zelena, polna rož in cvetenja.
Prebudi ptice in ljudi.
Pomlad zacveti, ko sinica jo prebudi.

Za mamice naberemo zvončke.
Pomlad je polna metuljev in čudežev.
To vse je pomlad, ki jo imam rad.
Radi jo imamo vsi, ker tako lepo diši.

Luka Tomšič, 3. A

42

Sonce sije vse svetleje in vse močnejše.
Prebudi se življenje.
Opazujem čudovite spremembe v naravi.

Vanja Lukenić, 3. A

OBZORJE

Poglej na obzorje,
pod obzorjem pa morje.
Oblaki na soncu
oranžno – rdeče se iskre.
In glej!
Vsak oblak posebej
nekaj ti pove.

Vsak oblak je druge oblike.
In poglej še bližje,
videl boš oblake bolj velike.

Mia Jočić, 4. A

VREME

Ko sonce sije,
veter brije,
dežek kot iz škafa lije,
nato mavrica zasije
in celo vas obsije.

Ko oblaki odplešejo svoj znameniti ples,
dež spet začne rositi,
sonce se gre umiti,
mavrica se gre spočit,
veter pa naprej okrog vogalov norce brit.

Maša Subotić, 4. A

OČALA

Bila so očala,
ki zmeraj so spala,
bila so lena
kot muha brez dela.

O, Jožko, Jožko brez dela.
Bil je tak kot očala!

Jožko prišel je k optiki Lena,
videl očala in kupil jih je.

Jožko in očala so bila skupaj še bolj lena
kot dve muhi brez dela.

Živa Kecelj, 4. A

KNJIGA

Knjiga je svet domišljije,
ki iz pisateljeve glave klije.
A če je v njej preveč domišljije,
ta iz nje v svet se ulije.

Poznamo knjige za odrasle,
ki niso krav skupaj pasle.
Te so učene in spoštovane,
a velikokrat neprebrane.

Knjige za otroke,
si prav rade sežejo v roke.
V njih se domišljija kopiči,
zato v njih nastopajo kraljiči.

Katarina Polšak, 6. A

ROKAVIČKA

Rokavička zunaj sama je.
Kje je prijatelj, ki potrebuje te?
Tako jezi se dedek Mraz,
ki prihaja spet med nas.

Dedek, prosim, prinesi mi,
ker tako prijazen si,
vrečko rokavičk zame,
ker imam tudi jaz nekaj zate.

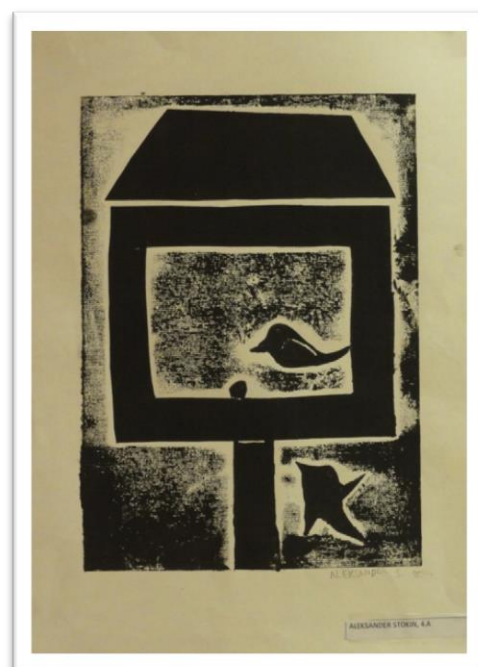
Tea Rožman, 4. C

ŽOGA STONOGA

Bila je žoga stonoga,
izzivala je nosoroga.
Ko jahala je samoroga,
bila je kot debela noga.

Nekega dne je žogi stonogi
spustil ves zrak
in uboga žoga stonoga
je padla čisto prazna vznak.

Tea Rožman, 4. C

DISKO ŠOV!

Priredili so disko šov,
na katerega je prišel en vol.

Imel je škarje
in majhne kolobarje
in z ženo Lizo
sta šla sedet za mizo.

Ker disko šova ni več,
so šli čisto vsi preč.

Maša Jovanović, 4. B

VABILO NA TRIATLONSKI DAN

Ob 8.00 bo vaja za triatlon,
ob 9.00 bo prijateljski bonton,
ob 10.30 bo nujen triatlon,
ob 11.30 pa triatlon za zaljubljene.

Ob 12.30 bo malica,
ob 12.50 bo počitek,
ob 13.20 bo triatlon za zmagovalce lanske,
ob 14.00 pa triatlon za samske.

Tea Rožman, 4. C

VABILO NA PASJI DAN

Ob pasjem dnevu bo ob desetih pasja
maša,
opoldne pa bo na razpolago mesna kaša.
Ob dveh bo na vrsti pasja razstava,
tam, kjer bo visela krasna zastava.

Sledi pasja tekma, cukanje za igrače,
nagrado dobi, kdor najbolje skače.
Ob štirih bo prikaz pasje nege
in ogled najlepše pasje vprege.

Na koncu še prava pasja galerija
in podelitev nagrad, dobi jo prav vsak!

Ne zamudite! Pridite ob pasjem dnevu v
dobravo,
kjer prirejamo zabavo.

Selena Podgoršek, 4. A

VABILO NA OGNJENI DAN

Na ognjenem dnevu
bo ob 10. uri kurjenje papirja,
potem pa zmajeva predstava.

Opoldne bo ognjemet,
po ognjemetu bo ognjena predstava
in ob drugi uri še kres,
po kresu pa PLES!!!

Samo Kobal, 4. B

VABILO NA LENI DAN

Ob enajstih se začel bo leni dan,
vsak naj pride res zaspan,
saj ob dvanajstih bo lena poza,
ob enih pa pride še pujsek roza.

Na tega pujska boš moral sestiti
in se ga čim prej otresti,
saj ob dveh lenobno bo kosilo
in tekma, kdo obvlada leno krmilo.

Ob treh bomo lenobo pasli,
ob petih pa igrali lene jasli.
Ob šestih pa bo konec tega dneva,
vse to lenoba leno vam prepeva.

Maša Omerza Zalokar, 4. C

VABILO NA SLADKORNI DAN

Draga Minka!

Vabim te na sladkorni dan.
Tam bo čokolada in marmelada,
tam bodo baloni in vse vrste bonboni,
pa lizike in čokoladne učiteljice fizike.

Na koncu pa vas čaka še sladica
in domača orehova potica.
Kdor bo hotel,
ga čaka še sladka nogavica.

Imeli se bomo krasno,
to je vendar že jasno!

Maša Subotić, 4. A

RUDI

Rudi, mali pobalinček moj,
se smeji, se igra,
mi nagaja ha haha,
a še vedno prijatelja sva.

Večji je od hrčka,
bolj smešen od prašička,
a še vedno moj je Rudi,
ki vsako jutro me budi.

Živa Kecelj, 4. A

MOJ KUŽA NEGRO

Mehek, topel in kosmat,
Negro priden je in zlat.

Rad igra se in igrače grize,
priboljške svoje vse polize.

In meso, pa še sir,
kako on to obožuje!
Vse poje, kot šel bi v dir.

Rad nas ima
in njega mi,
zato smo skupaj srečni vsi.

Rad hodi na sprehode,
potem pa počiva
in vsaki novi
dan uživa.

Mia Jočič, 4. A

ROJSTNI DAN

Nekega dne je imela
ena punčka rojstni dan.

Prišla je s konjičkom
in majcenim ptičkom
v mesto Kranj.

Tam je zabava,
torta in puding
in cel kup dobrot.
Potem še baloni
in sladek kompot.

Punčka je vesela,
saj zabava je njena.

Maša Jovanović, 4. B

OPICA OPA

Opica Opa je lepa gospa,
opica Opa se počesati zna.
Pride do hriba
in sreča miško po imenu Aida.

Zabavali skupaj v gozdu sta se.
O, jojmene, kakšna moja obleka je!
Miška Aida ji je odgovorila:
»Ne skrbi, operi jo na obali Nila!«

Tea Rožman, 4. C

45

PTIČ

Nekoč živel je neki ptič,
rad plesal bi, ta fičfirič.

A ker plesa nikjer v kraju ni bilo,
si ga sam priredil bo.

Ptič priredil res je ples,
kjer bilo je polno ptičk.
Rajali so celo noč.
Ptič in ptičke so plesali kot za štos.

Zjutraj, ko se ptič zbudi,
od začudenja skoraj omedli,
saj pri njem ni ne plesa,
ne okraskov, ne luči.

Ptič tarna in se sekira,
od vseh misli ga pobira,
žalostno misli si,
plesa sploh bilo ni.

Selena Podgoršek, 4. A

ŠKRAT

Nekoč je bil en škrat,
bil je zelo kosmat.

Živel je v deblu sam,
zato se je odselil drugam.

Odselil se je med korenine,
ker tam so rasle maline.

Samo Kobal, 4. B

ZMAJ

Bil nekoč je neki zmaj.
Kakšen zmaj?

Bil je velik in močan.
Rad je ogenj bruhal
in si z njim kosilo kuhal.

Strašno, strašno!!!

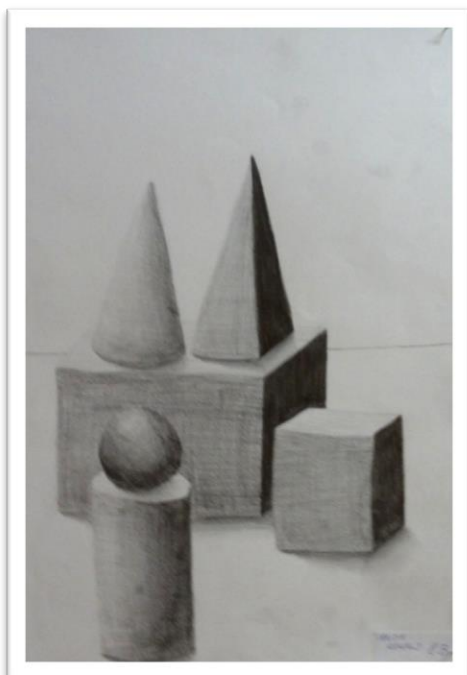
Ko pa krila je razpel,
marsikoga je ujel.

Vse, kar je ulovil,
je z ognjem poškopil,
na svoj rep napičil
in z nogami uničil.

Strašno, strašno!!!

To je trajalo vse dotlej,
dokler se Pia zjutraj ni zbudila
in ga iz svojih sanj napodila.

Pia Usenik, 4. B

V MORJU

V morju je tisoč ribic doma,
hobotnice plavajo sem ter tja.
Plankton se skriva,
ker kit je na preži,
školjka se izogiba ribiški mreži.

Rakec išče novo školjčno lupino,
da bo tam domoval
in v njej sladko zaspal.
Morski pes pa išče ribe,
kar tako, brez šibe.

Maša Subotić, 4. A

KAMEN, PAPIR, ŠKARJE

Bila nekoč sta papir in kamen
najboljša prijatelja
in velika zbiratelja.
Imela oba sta isti namen,
storiti vse prav,
ker bila sta barve kot pav.

Nato v mesto pridejo škarje
in razrežejo papir na kose,
kamen pa začne liti solze.

Potem je imel vsega dovolj,
prišel je do škarij in jih je zlomil.

To je bilo njegovo maščevanje.
Sam je zaspal za vedno v lepe sanje.

Prijateljstvo je nekaj najlepšega v življenju,
govori o ljudeh in njihovem mnenju.

Tijana Savanović, 4. C

BOLEČI ZOB

Bil nekoč je velik krokodil,
ki živel je v reki Nil.
Zob ga je zelo bolel,
zato za glavo se je prijel.

Stokal je vse dneve in noči,
dokler zdravnik ne prihiti.

Pa mu pravi doktor:
»Ej, ti krokodil!
Skoči v lekarno,
kjer dela gospod Rekinil.
Reci mu, da te zob boli
in skočil bo po tablete tri.«

Krokodil takoj naredi,
kar mu zdravnik naroči.

Takoj požre vse tablete tri,
a nato vse zobe izgubi.

Pia Usenik, 4. B

ŠOLA

Šola je stavba, ki mora stati,
v njej se otroci učijo računati, pisati in brati.
Med odmori se po hodnikih podijo,
Včasih pa tudi pretepajo in lovijo.

Kdaj pa kdaj tudi špricajo pouk,
da se rešijo strašnih muk,
ki so jih v šoli trpeli,
namesto da bi kaj bolj pametnega počeli.

Vendar se v šoli vseeno nekaj koristnega
naučijo,
da potem lažje živijo
ali pa na tekmovanju kakšno nagrado
dobijo.

Maks Jovanović, 6. B

IZŠTEVANKA

Lilibilištrukle peče,
mama nič na to ne reče,
en, dve, tri in to si ti.

Mia Munič Lakotič, 2. A

RAČEK TAČEK

Živel je raček Taček,
saj veste, tisti junaček.

Po vodi je čofotal
in hrano si iskal.

Imel je ribe rad zelo,
to bilo je pač tako.

Nekoč pa rib bilo ni več,
ubogi raček Taček
je bil čisto preč!

Pogreb imeli so nato,
to bilo je pač tako.

Maša Jovanović, 4. B

GOSPODIČNA TINA

Mala gospodična Tina,
se že vrti kot prava balerina.
Ko previdno stopa po hodniku,
se v obleki razkazuje psičku Niku.

On pa začudeno le gleda
in si sam pri sebi misli:
»Kaj je zdaj to?
Saj še ni maškarada!
Ali pač, je to mogoče čas,
ko že pustna je parada?«

Maša Omerza Zalokar, 4. C

48

GOSPOD

Gospod je velik gurman,
zato hodi v gostilno Furman.

Gospoda ne srečaš povsod,
saj je hiter kot gospod.

Gospodu vedno daj balon,
da dobil boš svoj bonbon.

Ko gospoda srečaš na cesti,
mu ponudi dve presti.

Pri gospodu dobiš kosilo
zastonj ali za plačilo.

Pred gospodom se ustavi
In ga vljudno pozdravi.

Andraž Adamič, 6. B

VELIKAN

Nekoč živel je velikan
z zelo veliko glavo,
a na žalost imel je v njej
le prazen luft in slamo.

Trebuh njegov spominjal je
na ogromen sod,
njegova stegna
pa na hrastov hlod.

Roke imel je dolge
kakor kija dva,
njegovi prsti so bili zeleni,
kakor kumara.

Vedno, ko je spregovoril,
je tako zadonelo,
da so vsi mislili,
da je grmelo.

Njegova podoba
je bila res tako grozljiva,
da so se vsi odselili,
iz mesta Rima.

Neja Prodan, 4. B

RIME

PRVOŠOLCI SMO TVORILI RIME NA
NAŠA IMENA IN NASTALI SO TILE
VERZI.

NACE IMA UMAZANE TACE.

MEDINA BI BILA RADA BALERINA.

HANA BANANA JE VEČKRAT
ZASPANA.

BINA JE DANES FINA.

ELA JE PRIDNA KOT MALA ČEBELA.

ŠPELA MARELA ZELO RADA V ŠOLI
DELA.

RAD SEM **TIMON**, ZATO NISEM
SIMON.

LAVRA ŠAVRA JE KOT MRAVLJA.

EVA PREPEVA, DA CEL BLOK
ODMEVA, NA IGRIŠČU PA KOŠE
ZADEVA.

LANA NOČE BITI SLANA.

49

STRAH ZA ODRASLE

Zdaj je že noč,
lahko noč,
strahovi letijo,
in že kričijo.

Strahovi so strašni,
in takšni,
vedno bodo takšni,
in drugačni.

V temi se bleščijo,
In letijo,
Na vse strani drvijo,
In nikoli ne spijo.

Lejla Skenderovič, 5. A

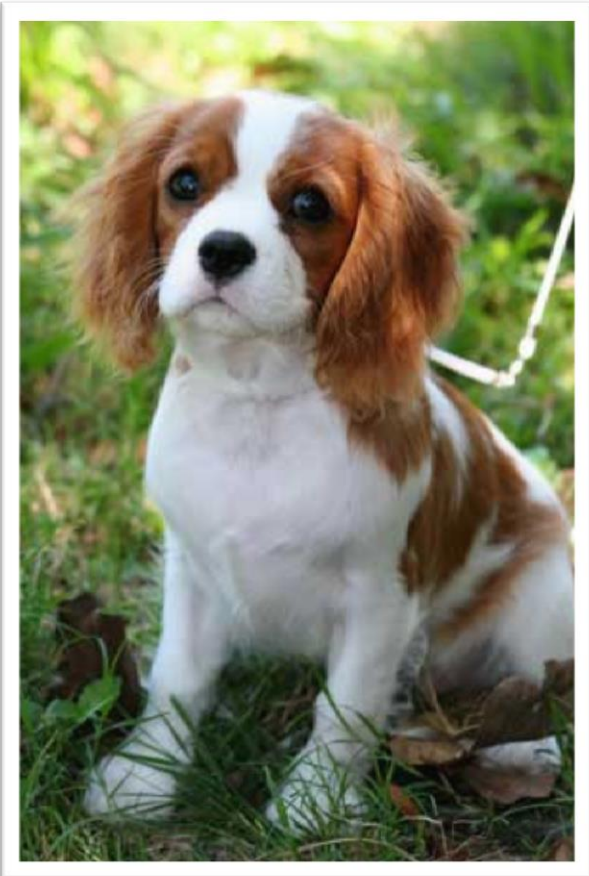

DOGAJALO SE JE...

OBISK TAČK POMAGAČK

V petek, 6.6.2014, so k nam prišle TAČKE POMAGAČKE. V našo skupino sta prišla Bach in Luna (labrador, kingcharlescavalier).

Najprej sta lastnici povedali nekaj o njihnih kužkih. Bach je bil še pripravnik, Luna pa je že opravila izpite. Kužka sta nam pokazala različne talente. Pogovarjali smo se tudi o razlikah med psi. Kasneje smo morali odgovoriti na vprašanja, ki so nam jih razdelili. Šli smo se igrice, pri kateri so nam zavezali oči in eden od prijateljev

je prijel nekoga za roko in ga vodil k psu, ki si ga nato pobožal. Moral si ugotoviti, katerega psa si pobožal(alii Luno ali Bacha) in kje si ga pobožal(po glavi, hrbtu). Pri naslednji igrici smo morali iz vrečke potegniti stvar, ki je bila od Lune ali Bacha. Ko je posameznik predmet potegniti iz vrečke, je moral z njim narediti to, kar je rekla njegova vodnica. Nekateri so psa počesali, mu nataknili nagobčnik, mu umili zobe, ga vodili na vrvici ali se igrali z njegovimi igračkami. Lahko smo se igrali z njima in se zabavali. Celo različne vaje smo delali z njima. In če sta Luna ali Bach na koncu vajo naredila pravilno, smo mu dali posladek (briketek). Bolj všeč mi je bil Bach, ker so mi psi pasme kingcharlescavalier najboljši. Tudi sama si želim prav takega in upam, da ga bom resnično dobila. Ko je na koncu Bachova lastnica pospravljala njegove stvari, sem Bacha smela držati na vrvici.

Kužka sta mi res polepšala dan in upam, da bosta še kdaj prišla. Všeč mi je bilo, ko smo čas preživljali skupaj. Ta dan mi bo ostal v lepem SPOMINU.

Pia Usenik, 4. B

DREVO MISTAVEC (poljudno-znanstveni članek)

Predstavil vam bom šele pred kratkim odkritega novega predstavnika rastlinskega kraljestva. Tokrat ne gre za dinokrofa ali neumnega bunkavca. Tokrat gre za mesojedo rastlino, drevo mistavec.

Drevo mistavec izgleda kot navadno drevo. Vendar pri mistavcu videz vara. Tu je njegova skrivnost. Kadar se mu približa dinokrof, ki se prehranjuje z mistavci, korenine drevesa planejo iz zemlje in tako zbeži. Teče lahko tudi do 100 km/h. Njegovi listi so jajčaste oblike in lahko spreminjajo barvo. Strokovnjaki ta pojav še opazujejo, domnevajo pa, da spreminja barvo zato, da se skrije pred dinokrofi. Hrani se s ptiči, na njegov jedilnik pa pridejo tudi kače in majhni glodavci ... Kako se mistavec prehranjuje, še ugotavljajo v laboratoriju, kjer so ga že posadili v idealnih razmerah. Živi v tropskem gozdu Brazilije. Če ga požagamo (čemur se upira), dobimo tishor. Znanstveniki so ugotovili, da je Tishor nova snov, in sicer protistrup za večino kačjih pikov. Kadar ga pustimo na soncu, zelo hitro sublimira. Navadne rastline proizvajajo kisik, mistavec pa proizvaja inorix. Spet nekaj novega. Plin inorix, s kemijsko formulo $CH_{284}A$ je zelo »miroljuben« plin. Ni vnetljiv, je okolju prijazen in celo vdihamo ga lahko. Mistavec ta plin proizvaja s pomočjo teme, dušika in energije, ki nastaja, ko beži pred dinokrofom. Je kot nekakšen dinamo, ki ustvarja energijo. Visok je od 180 do 220 cm. Znanstveniki predvidevajo, da odkar se je pojavil dinokrof, se je mistavec moral prilagoditi pogostemu bežanju, zato se je bistveno znižal, saj bi ga velika krošnja pri begu ovirala. Svoje plodove, ki so temno vijolični z zelenimi pikicami, kar sam poje, zato znanstvenikom še ni uspelo vzeti vzorca za preiskave.

51

Razmnožuje se tako, da vsako pomlad odvrže enega od listov, na katerem so pritrjena semena. Ko list pade na tla, iz njega takoj poženejo majhne koreninice. Raste zelo hitro, saj je že čez en teden visok okoli 80 cm.

Drevo je kot prvi človek opazil češki znanstvenik HathyMistav. Po njem so poimenovali tudi drevo mistavec. Njegovo znanstveno ime je AloqeKertusmus, kar v češko-brazilskem jeziku pomeni bežeče se drevo.

Na organizaciji za novo odkrite živalske in rastlinske vrste WTF so nad novim primerkom rastlinskega kraljestva navdušeni.

Razlaga pojmov:

- neumni bunkavec– zelo nerodne in omejene živali
- dinokrof– žival, ki imajo hrbet v obliki krofa
- tishor - nova snov, protistrup za kačje pike
- inorix - novo odkritje, slabo reaktiven plin

Dominik Podlogar, 6. A

ZAKLJUČNA PRIREDITEV NATEČAJA PLANETU ZEMLJA PRIJAZNA ŠOLA 2013/14

V letošnjem šolskem letu je naša šola ponovno sodelovala v natečaju Planetu Zemlja prijazna šola. Sodelovali smo že leta 2010/11, ko smo skupaj z učenci 7. razredov spodbujali vse učence, učitelje in zaposlene na šoli k vsakodnevnemu ločenemu zbiranju papirja v razredih. Takrat smo osvojili plaketo in naziv Planetu Zemlja prijazna šola.

V letošnjem letu pa smo učencem 7. in 8. razredov organizirali dve predavanji z naslovom, »Plastenkina zgodba« in »Kako do vremenske napovedi«, ki sta pripomogla k osveščanju o pomenu varovanja okolja. Nadaljevali smo z ločenim zbiranjem papirja, zamaškov, odpadnih kartuš in odpadnega tekstila. Na šolskem igrišču smo zasadili dve drevesi in dva grma ter tako pridobili naziv Planetu Zemlja prijazna šola. V zahvalo za sodelovanje in vzpodbudo za nadaljnje delo smo prejeli dve knjigi, ki si jih lahko izposodite v šolski knjižnici, ter nekaj praktičnih nagrad.

Naziv in nagrade smo prejeli na zaključni prireditvi v Ljubljani, kjer so nas nagovorili zelo znani ljudje, med njimi tudi predsednik države g. Pahor. V kamero smo ujeli tudi nekaj utrinkov s prireditve.

Pripravila učiteljica Milijana Vrhovac

POSADILI SMO DREVO

52

Naše šolsko igrišče je v letošnji zimi izgubilo veliko dreves.

Drevesa in grme potrebujemo za okras, skrivališče, raziskovanje drobnih živalic, ki v njih najdejo zatočišče, in za dobro počutje, saj nas zelena barva pomirja, barviti cvetovi pa razveseljujejo, zato smo se odločili, da jih vsaj nekaj nadomestimo.

Razlogov za sajenje dreves in grmov je seveda še veliko.

Naštejmo jih nekaj:

- v letošnjem šolskem letu naša šola praznuje 25. obletnico svojega delovanja,
- že 5. šolsko leto smo Zdrava šola, ki se trudi zagotavljati zdravo šolsko okolje tako za učence kot zaposlene,
- praznujemo tudi 10. obletnico sajenja dreves v okviru ENO – programa, čigar cilj je do leta 2017 zasaditi 100 milijonov dreves. Omenjeni program poteka v svetovnem merilu, saj v njem sodeluje 157 držav in preko 10 000 šol, med njimi je tudi naša,
- 22. 4. se obeležuje svetovni dan Zemlje, zato smo sadili ravno na ta dan,
- in ker so drevesa, grmi in ostale rastline proizvajalke ne samo hrane, ampak tudi za življenje prepotrebne kisika in so porabnice ogljikovega dioksida, ki danes velja za krivca spreminjanja podnebja. Tako rastline ugodno vplivajo na sestavo ozračja.

Zasadili smo drevo navadni gaber in dva grma nepozebnik ter japonski cvetni dren. Naj rastejo.

Pripravila učiteljica Milijana Vrhovac

ZA PROSTI ČAS

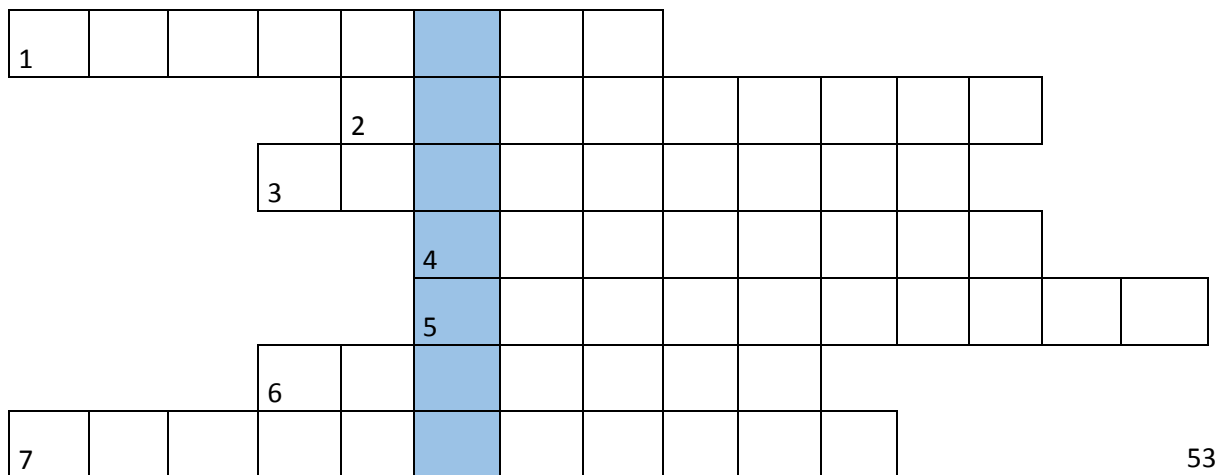
REŠI KRIŽANKO IN IZPIŠI GESLO!

Navodilo:

V kvadratke vpisuj črke ter sestavi besedo. Ko končaš, poglej obarvane kvadratke in izpiši GESLO!

Besede vpisuj **vodoravno** po vrsti.

GESLO JE: _____

53

- 1 Če šmarnica ni užitna rastlina, potem je ...
- 2 Naseljujejo življenjski prostor
- 3 Poimenovanje povezave med življenjskim prostorom in združbo
- 4 Namen rastlin v zdravstvu
- 5 Vrsta detelje, ki je krma za goveda
- 6 Najmehkejši mineral na Mohsovi trdotni lestvici
- 7 Eden od prehranjevalnih odnosov, ki se vzpostavijo med osebki iste vrste in drugih vrsta

Vse odgovore najdeš v učbeniku za naravoslovje v 6. razredu.

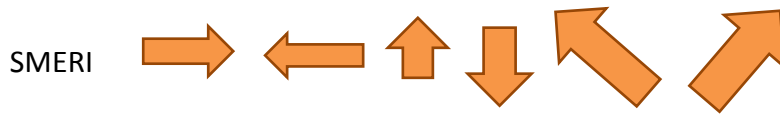
Ines Donoša, 6. A

(Rešitve:

1 - strupena, 2 - organizmi, 3 - ekosistem, 4 - zdravilo, 5 - inkarnatka, 6 - lojvec, 7 - zajedalstvo;
GESLO –**EROZIJA**)

SKRITI KVADRAT

Poišči vseh 13 besed v skritem kvadratu

P	O	T	R	O	Š	N	I	K	P
Č	K	O	B	F	O	G	E	R	S
Ž	I	V	A	L	I	K	S	D	R
I	Č	Z	N	S	E	T	K	O	L
M	I	N	E	R	A	L	I	M	Z
E	N	I	L	T	S	A	R	E	D
A	O	F	H	E	K	K	O	T	R
T	H	U	M	U	S	Č	I	S	A
D	I	A	M	A	N	T	L	I	V
K	N	L	I	Š	A	J	I	S	I
R	R	P	J	S	G	Š	D	O	L
M	C	E	N	I	N	M	A	K	A
A	B	A	J	I	Z	O	R	E	B

54

BESEDE SO:

EROZIJA

PRST

HUMUS

EKOSISTEM

POTROŠNIK

RASTLINE

ZDRAVILA

ŽIVALI

KRMA

MINERALI

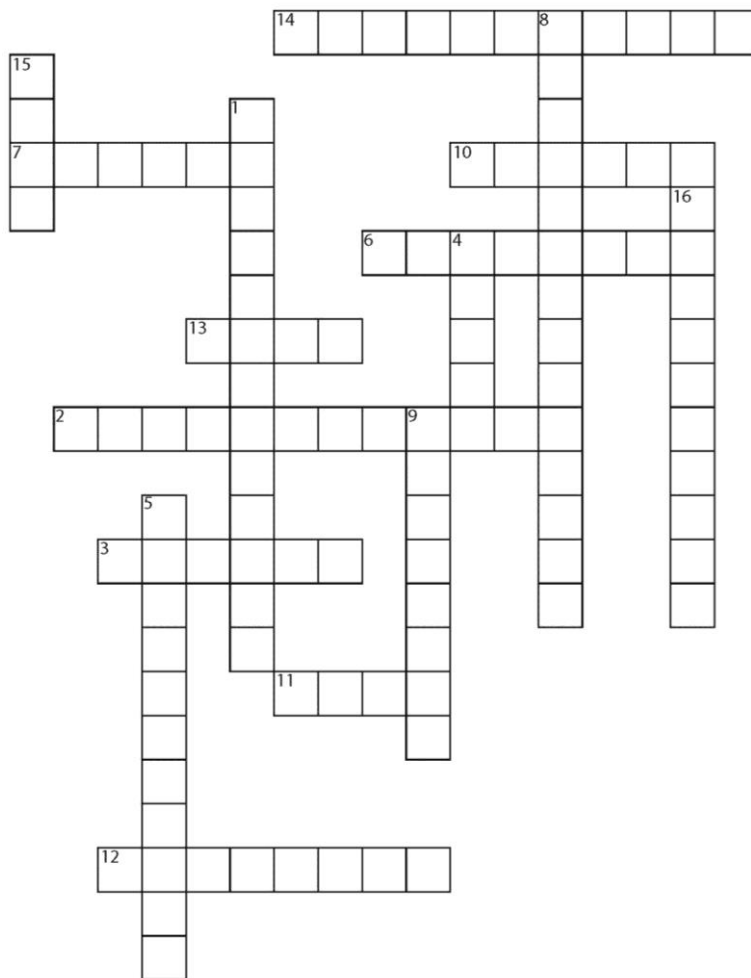
KAMNINE

DIAMANT

LIŠAJI

Ines Donoša, 6. A

REŠI KRIŽANKO

- 1 Bitja, ki razkrojijo ostanke bitij
- 2 Prst, ki zadržuje vodo (2 besedi)
- 3 Drugo poimenovanje za prst
- 4 Najrodovitnejša plast prsti
- 5 Poimenovanje za propustno prst za vodo (2 besedi)
- 6 Vrsta preperevanja, s katerim se začne nastanek prsti
- 7 Kar se uporablja za pripravljane ležišča domačim živalim
- 8 Spodnji sloj, kjer poteka preperevanje (2 besedi)
- 9 Povzročitelji mehanskega preperevanja
- 10 Lastnost prsti na pobočjih
- 11 Usedlina, s katero so prsti v Sloveniji obogatene
12. Prostor, kjer raste najmanj rastlin
13. Tekočina, ki zadržuje prst
14. Kraj, kjer se lahko naselijo najbolj nezahtevne rastline (2 besedi)
15. Poimenovanje vrhne rodovitne plasti tal, ki se neprestano spreminja
16. Vrsta prsti, ki ima največ humusa in mineralnih snovi

(**Rešitve:** 1 razkrojevalci, 2 glinena prst, 3 zemlja, 4 humus, 5 peščena prst, 6 mehansko, 7 stelja, 8 matične kamnine, 9 rastline, 10 plitve, 11 glina, 12 prodišče, 13 voda, 14 gola kamnina, 15 prst, 16 gozdna prst)

SKRITI KVADRAT: KAMNINE IN PRST

P	K	L	A	S	D	F	G	Z	R	N	A	T	O	S	T	D	H	V	R
Q	R	S	V	K	B	D	G	E	K	E	F	N	U	O	S	P	A	N	A
A	C	S	B	Y	E	A	N	H	M	A	R	M	O	R	J	J	K	U	K
C	D	C	T	D	E	A	R	E	O	K	U	Č	O	P	I	R	E	N	R
C	A	C	Č	A	X	D	D	V	I	H	N	L	K	K	V	A	D	E	E
R	P	R	E	P	E	R	E	V	A	N	J	E	U	L	A	Š	D	A	M
M	I	N	E	R	A	L	N	E	S	E	S	T	A	V	I	N	E	A	E
O	Q	Q	L	S	H	Z	C	F	O	O	T	D	L	P	K	I	Z	D	N
K	W	S	K	A	B	E	A	T	K	G	O	M	C	A	J	A	E	B	J
Č	E	W	T	S	V	I	S	A	R	V	P	E	E	M	T	P	Č	O	H
H	R	E	J	E	D	P	I	Š	R	E	O	R	R	A	V	N	O	O	G
F	Z	R	J	B	L	I	T	K	Y	K	Z	R	A	K	G	E	O	P	G
E	U	O	H	B	D	J	I	W	O	U	S	E	P	I	Z	N	D	A	T
B	L	O	G	O	E	M	A	A	M	G	L	U	A	K	E	E	Č	U	O
T	I	G	F	R	D	A	D	X	I	A	S	A	T	N	J	C	A	Š	P
S	O	P	E	Š	Č	E	N	J	A	K	P	A	I	S	G	L	I	N	A
W	P	H	D	G	I	M	U	E	R	E	N	O	T	F	U	J	K	O	Z
P	Š	O	S	H	K	E	J	K	O	R	U	N	D	O	G	I	J	A	R
Č	Ž	P	A	I	V	K	S	D	F	G	G	D	E	R	B	R	E	Č	A
M	A	T	I	Č	N	A	K	A	M	N	I	N	A	W	R	T	Z	U	J

1 BARVA	11 LOJEVEC
2 PREPEREVANJE	12 APATIT
3 BARVA	13 KREMEN
4 ZRNATOST	14 TOPAZ
5 MINERALNE SESTAVINE	15 KORUND
6 HUMUS	16 PEŠČENJAK
7 STELJA	17 GLINA
8 VODA	18 APNENEC
9 ZRAK	19 MARMOR
10 MATIČNA KAMNINA	20 BREČA

MODA 2014

BARVA POLETJA

Čao, punce! Poletje se bliža ... že imate kaj načrtov?

Tukaj imate nekaj korakov in nasvetov za bolj noro in moderno poletje! Lansko leto septembra je v New Yorku potekal zelo znan Fashionweek.

MODRA BARVA naj bi bila še vedno na vrhu lestvice popularnih. Je barva morja, neba in se odlično ujema z belo, nežno rumeno, bež. Če imaš kaj modrega na sebi, ti daje pogum in samostojnost. Poleg modre se lahko igraš tudi z drugimi barvami.

ORANŽNA: super pristaja k vzorcu cvetja, odlično se podajo k temnejši barvi kože, kombinacija oranže pa s toplejšimi barvami.

RUMENA: osveži in prebuja, če ti ne ustreza kot barva, si izberi odtenek rumene v dodatkih-čevlji, torbice.

RDEČA: nikar je ne nosi, če imaš slab dan, saj takrat zelo negativno vpliva nate. Umisli si kakšen (živo) rdeč lak, v posebnih večerih pride prav in žensko z rdečim lakom videz naredi odločnejšo in samozavestno.

CVETLIČNA KRONA

Potrebuješ:

- *umetne rože
- *tanko žico
- *tekoče lepilo/lepilno pištolo
- *škarje in vrtni lepilni trak

1. Vzameš žico, ki je za pol daljša od obsega tvoje glave.
2. To dolžino odmeriš še na 2 trakova žice.
3. Ko imaš vse 3 dele enake, jih spleteš v kitko in oblikuješ obroč, konca žic pa zalepiš skupaj.
4. Pri rožah – cvet odstraniš od stebela.
5. Cvetove poljubno s tekočim lepilom pritrdiš na obroč.
6. Vaaaaaaau, tvoja krona je končana!

Več informacij: Youtube-Charisma Star DIY flowercrown

MODNI DODATKI

Noben poletni večer ni popoln brez vsaj enega obraznega dodatka, zato imaš tukaj nekaj korakov:

HLAČE ZA DRZNE

Potrebuješ:

- *kratke jeans hlače
- *škarje in pinceto
- *odporno pisalo

1. Hlače položiš na ravnino in narišeš črte, kjer bodo posledično odprtine.
2. S škarjami zarežeš po narisanih črtah.

OPOZORILO! Pazi, ne poškoduj/zareži v žepe!

3. S pinceto porezane nitke potegneš ven. To ti bo vzelo veliko časa, zato zraven poslušaj glasbo.

4. Hlače odneseš v pralni stroj, nastaviš na normalno hitro pranje z močno centrifugo (ožemanje). Nasvet: za konec očisti 'filter' pralnega stroja.

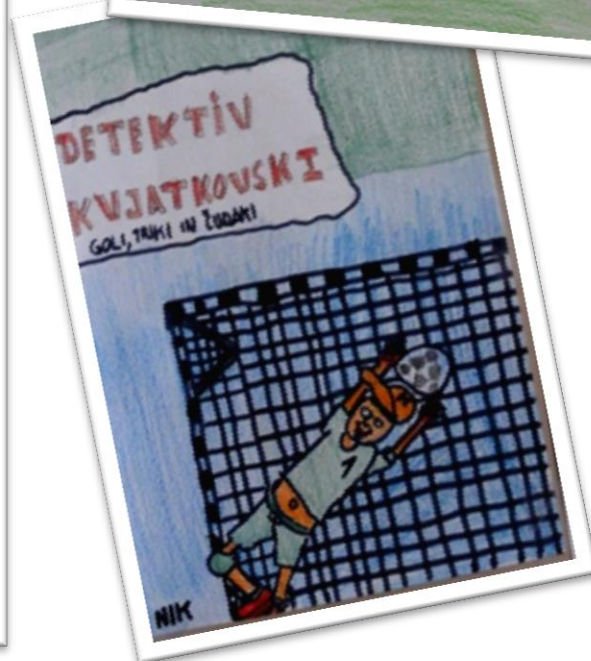
Več informacij:

Andreas Choice-How to:Distress-
Holeyourbeninshorts

Nasvete in ilustracije pripravile:
Tea Ažman, Hana Kužnar, 9. a in
Kaja Peneš, 9. b

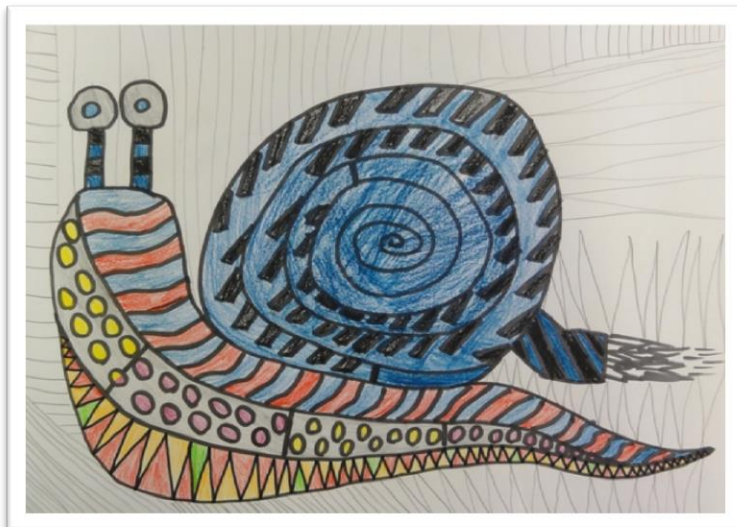

BRANJE

ŠALE IZ ŠOLSkih KLOPI

Profesor slovenščine učencem vrne šolsko nalogo. Miha vpraša profesorja: "Ne znam prebrati, kaj ste napisali na koncu moje naloge." Profesor vzame njegovo nalogo in prebere: "Miha, bolj razločno in lepše piši!"

Sin prinese očetu spričevalo in reče:

"Veš, odkar mi ne pomagaš več pri domačih nalogah, imam precej boljše ocene."

Buček ima težave pri matematiki. Košir mu poskuša pomagati: "No, pomisli, imaš šest jabolk in ti vzamem eno, koliko ti jih ostane?"

Buček skomigne: "Pojma nimam, v šoli računamo le s hruškami."

"Janezek, kako je bilo danes v šoli?"

"V redu. Pisali smo prosti spis."

"In o čem si ti pisal?"

"O tem, kako je šel stric Tone na izlet v hribe in spoznal teto Fani."

"Kakšen naslov pa si dal spisu?"

"Nesreča nikoli na počiva ..."

Med matematiko se profesor zgrozi nad Janezkovimi odgovori. V besu reče:

"Eden izmed naju je popoln bedak!"

Janezek molče sede v klop. Naslednji dan pride k profesorju in mu izroči modro kuverto.

"Kaj pa je to?" vpraša profesor.

"Potrdilo šolskega zdravnika in psihologa, da sem jaz čisto normalen."

"Danes ste dobili spričevala, kajne? Zakaj mi ga ne pokažeš?" vpraša oče Gregorja.

"Žal ga nimam pri sebi. Posodil sem ga Petru, da bo z njim prestrašil svoje starše."

"Mama, danes spet najraje ne bi šel v šolo. Tovarišice se vedno derejo na mene, otroci se mi norčujejo, še čistilke me postrani gledajo..."

"Le pojdi, sine, le pojdi. Navsezadnje si pa star 50 let in kot ravnatelj šole moraš dajati dober zgled!"

Oče vpraša sina, zakaj ima tako slabo oceno pri zgodovini.

Sin mu odgovori, da je to zato, ker ga učitelj vedno sprašuje o stvareh, ki so se zgodile pred njegovim rojstvom.

Otroci so dobili za domačo nalogo spis z naslovom *Samo ena je mama*. Janezek je dolgo razmišljal potem pa je napisal: "Mama je skuhala kosilo. Spekla je palačinke, mene pa je poslala v klet po pločevinki marmelade. Iz kleti sem ji zavpil: "Samo ena je, mama."

"Imena nekaterih mesecev," razlaga učiteljica, "so povezana z različnimi vzdevki, kot na primer: lepi maj, muhasti april, mrzli december. Ali ve kdo od vas za kakšen podoben vzdevek?" Katja dvigne roko in pravi: "Neumni avgust!"

Učitelj na dolgo in široko razlaga učencem pojme sedanji, pretekli in prihodnji čas. Nazadnje vpraša Emo: "Če rečem: Jaz sem bolan, kakšen čas je to?" "Zelo lep čas, gospod učitelj!"

V šoli se učijo o naših prednikih. Učitelj vneto razlaga, da smo nastali iz Adama in Eve. Janezek pa dvigne roko in pojasni: "Moj oče je rekel, da smo nastali iz opic." Učitelj pa: "Vaša družinska zgodovina me ne zanima..."

Oče vpraša Janezka ob koncu šolskega leta: "No, Janezek, kako je?"

"Vse v najlepšem redu, ata."

"Kaj to pomeni?"

"To, da je moja pogodba za drugi razred podaljšana."

Zbrali učenci 7. razredov, po spletnih straneh.

STRIP

STARŠI NA PRODAJ

(nadaljevanje zgodbe)

